

Omfattende aksjon blant fagorganisasjoner

Bekjemper streikeforbud

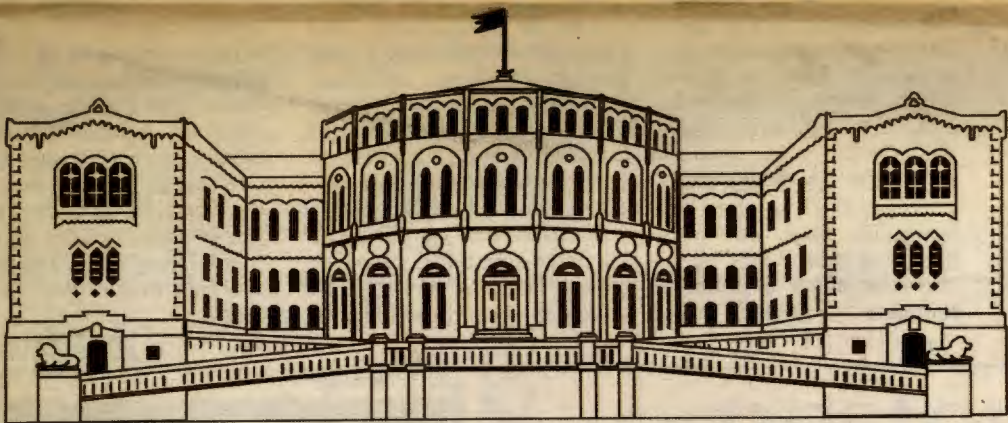
Arbeidsrettsrådet kommer snart til å fullføre sitt arbeid. Det har fått beskjed av staten, NHO og LO om å foreslå å innskrenke organisasjonsfriheten og streikeretten. Det er ingen tvil om at rådet kommer til å foreslå at fagforbund ikke lenger kan velge å stå utafør en hovedorganisasjon og at fagforbund må ha et visst antall medlemmer for å få fulle forhandlings- og streikerettigheter. Forbundsstyret i Fellesforbundet har lojalt fulgt statens krav uten demokratisk behandling i hele forbundet.

Men LO-toppene får svar, ikke bare fra Oslo-regionen av

Fellesforbundet, men også av en bred sammensatt initiativkomité som har utarbeida et opprop som skal forsvare organisasjonsfriheten og streikeretten. Denne kampen kaller komiteen en kamp for menneskerettighetene. Samtidig med at arbeidsrettsrådet legger fram sine forslag i juni, vil initiativkomiteen presentere ei omfattende liste av fagorganiserte som tar opp kampen mot innskrenkningene.

Midtsidene

Viktigst innafor eller utafør?

På folkevalgskonferansen sa Erling Folkvord at arbeid utafør de folkevalgte organa alltid er viktigere enn arbeidet innafor. Peder Martin Lysestøl tar i kronikken utgangspunkt i denne uttalelsen som han uttrykker skepsis til. Han mener at Folkvords syn må få konsekvenser for RVs satsing på det parlamentariske arbeidet. Lysestøl stiller spørsmålet: Hvor viktig er parlamentarisk arbeid?

Side 8

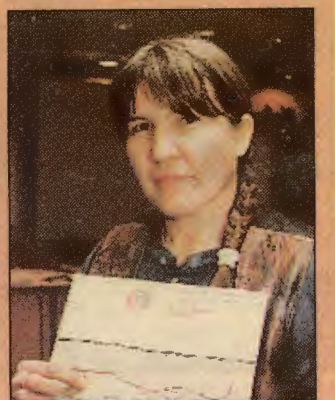

Bergen RV har leid kontor sammen med andre organisasjoner i annen etasje i dette bygget i Bergen sentrum.

Verveaksjon er i kjømda
Ingen blir
medlem uten at
de spørres

Inger Lise Sikkeland, Bamble RV, er blant dem av RVs medlemmer som kan stå som et eksempel på hvor godt RV-medlemmene jobber.

Foto: Ragnhild Johansen, Varden.

Side 9

OPPRØR

Mogeleg?

RV gjekk fram i siste valet, og partiet har lukkast med å arrangera ein eigen konferanse for å sveisa saman alle dei folkevalde. Særleg vellukka har arbeidet mot Reform -97 vore, der RV har spelt ei heilt avgjerande rolle med å pressa regjeringa på defensiven.

Men mange i RV har òg sett seg som mål å sameina mange politiske strømingar på venstresida og mellom sosialistar. Også hjå oss er det ille å tenkja på at alle vi som er mot kapitalismen og for sosialismen, ikkje kan slå kreftene våre meir i hop. Kvifor ikkje sameine ideologisk reformistar, sosialdemokratlar, moskvakommunistar, maolistar og trotskistar? Nokre vil taka det beste frå alle desse ulike politiske retningane, og prøva å skipa ei ny retning.

Då må ein ikkje gløyme at det her dreier seg om politiske retningar som har vore i strid med kvarandre i mest 150 år, og ikkje sjeldan med sterkare verkemedel enn ord. Over heile verda har tilhengjarane kvar for seg sterke kjensler for si eiga retning, og sterke kjensler mot dei andre retningane. Det har gjennom historia utvikla seg ein eigen tradisjon og kultur knytt til kvar retning.

Det vil difor vera ein verdshistorisk sensasjon om nett RV i den vesle utposten i verda, i Noreg, skulle vera det partiet som sameinte alle desse kreftene i eitt parti. Freistnadene på ei slik ideologisk samanslåing vil ganske visst visa seg å vera øyding med krefter, ja kan hende beint fram øydeleggjande. Historiske røymsler syner at det ikkje er lett å finna sanning i Rudolf Nilsens von om at «frender, frender er vi dog til sist».

Det som derimot ikkje vil vera øydeleggjande, er å sameine alle dei kreftene som kan sameinast i aktuelle saker. Som i EU-kampen, i striden mot Reform -97 og i striden mot det nye streikeforbodet. Det har gjeve framifrå resultat.

Sameining av kreftene i konkret kamp mot regjeringa sine framstøytar må vera RV si hovudoppgåve, ikkje freistnader på å danna umogelege ideologiske konstruksjonar.

Redaksjonen avslutta 25. mars 1996

Olje på opprøret?

Leder i RV, Jørn Magdahl

Noen kroner er ikke nok.

6-årsreformen og Rattsutvalgets innstilling har det felles at de representerer harde anslag mot økonomien i store deler av Kommune-Norge. I begge saker møter Regjeringa nå så betydelig motstand, at den må justere taktikken. I skrivende stund ser det ut som om de opprinnelig 2,1 milliardene til Reform -97 - som var blitt til 2,9 milliarder etter Hervikutvalgets innstilling, vil bli plussa på med ytterligere 700 millioner. Det er også sannsynlig at distriktsmotstanden mot Rattso vil føre til at staten vil legge mer i potten, i en overgangsperiode.

Dette gir grunnlag for visse refleksjoner om betingelsene for folkelig kamp i Norge nå. På den ene sida er det svært positivt at Regjeringa ikke kan gjennomføre politikken sin uten konsesjoner. Også i den viktige kampen om gasskraft har den liknende problemer. Men samtidig er det tydelig at den norske statsøkonomi-

en nå er så sterk og profitte- ne så store, at opprør kan dempes med oljepenger. Mer til 6-åringene og til utkantkommunene, er «overgangspenger» som blir brukt til å sikre pillene, og som er alt for lave i forhold til behovet. For RV betyr dette at vi samtidig som vi tar hensyn til at fronten er breiest i kravet om mer penger, må framføre de politiske og ideologiske argumentene våre. Vi må f.eks. argumentere for at 6-åringene har det best i barnehagen - og ikke ønsker EU-tilpassing. Dette er ingen «bull shit».

Norzink som symbol

På Norzink i Odda står kampen mot vedtaket om å si opp 80-arbeidere, gjennom utskilling av deler av virksomheten. Noen sier at det er vanskelig å mobilisere landsomfattende og breitt til støtte for Norzink fordi «forjævlingseringa» er kommet så mye lengre andre steder - og fordi forholda i Odda er «spesielle». Dette er en konklusjon jeg er helt uenig i. Motstanden mot oppsigelsene på Zinken kan bli en viktig symbolkamp for alle anti-kapitalister og anti-imperialister. De Facto og Klassekampens avsløringer at det eierselskapet Rio Tinto Zink «på global røvertokt» peker på denne retningen. Det samme gjør offentliggjøringa av NHOs fleksibiliseringsstrategi som viser at det som skjer på Zinken følger den nye «læreboka» som vil bli brukt mange steder. Odda er et samfunn med klare og tydelige klasse-skiller, med en sterk fagbevegelse, med røde tradisjoner og med RVere og andre som evner å politisere kampen. Derfor kan

Zinkenkampen også bli et kjærkomment eksempel på at det er mulig å seire, slik kampen mot slaktinga av Heger, blei det. RV må ta sitt ansvar for dette.

Fortsatt stortingsrepresentasjon?

Thorbjørn Jagland ville nekte Erling Folkvord Lund-rapporten fordi han har formulert et P.S. til taushetsloftet. Her skriver Erling: «For å være ryddig vil eg klargjøre kva eg legg i denne erklæringa: «Det er sjølvsagt for meg å handheve den teieplikta som tar sikte på å verne enkeltpersonar. Det same gjeld slikt som høyrer med i ein seriøs definisjon av «rikets sikkerhet». Men dersom det handlar om at politikarar ønskjer å misbruke teieplikta for å halde skjult for folket det som folk bør få vite, da vil eg føle meg forplikta til å følge eige samvit og setje det over andre si fortolking av teieplikta.» Denne lojaliteten overfor folk flest er det som er en trussel for Thorbjørn Jagland og co., og som får han til å ville gjøre RV-representanten til B-representant. Dette er bare ett eksempel på at RV blir sett på som «stein i det parlamentariske maskineriet». Nettopp derfor er det så gledelig at Erling på helt bestemte og fornuftige vilkår (f.eks. om en videreføring av de gode erfaringene med kvinnesekretariat og ei mer kvinnedominert stortingsgruppe) har sagt ja til renominasjon i Oslo. Samtidig er «Torstein på tingen»-kampanjen kommet enda et stykke gjennom fylkesårsmøtet i Hordaland - og Charlotte Kristiansen teller på knappene om hun er villig til å være toppkandidat i Troms.

Kvinneutvalget

Som omtalt i Klassekampen har RV for tida ikke noe fungerende kvinneutvalg. Nina Aakernes som har leda kvinneutvalget i tre år, og som har vært kvinnepolitisk ansvarlig i RV-ledelsen, er langvarig sjukmeldt fra dette arbeidet. Resten av representantene i utvalget har etter dette trukket seg - og har samtidig kritisert landsstyret for manglende forståelse for kvinneperspektivet og prioritering av kvinnepolitikken. På et konstruktivt møte mellom arbeidsutvalget og de tidligere kvinneutvalgsmedlemmene sa jeg meg enig i kritikken av neglisjering av kvinneutvalgets forslag og krav på det landsstyremøtet som vedtok plan og budsjett. Noe som delvis var et resultat av at andre ropte høyere for sine interesser. Det var også enighet om at det er et problem at den daglige ledelsen er mannsdominert - til tross for kjønnskvoteing i AU og landsstyret. Jeg framholdt at arbeidsutvalget hele tida har støtta i kvinneutvalget i konflikt med redaktøren av Opprør, og at dette kanskje burde ha vært signalisert enda tydeligere, men at redaktøren samtidig har visse rettigheter som vi måtte ta hensyn til.

Det var enighet om at kritikken for manglende kvinneperspektiv må opp på neste landsstyremøte, og at det må være et helt nødvendig mål å gjenopprette et kvinneutvalg (eller evt. annen form for kvinneorganisering i ledelsen). På kort sikt ser det dessverre ut til at vi ikke greier dette, om det ikke er medlemmer eller miljøer i RV som melder seg på banen.

OPPRØR

Frist for innsending av stoff til Opprør første halvår 1996:

nr. 4/9617. april

nr. 5/965. juni

Takk for alle innlegg, men send dem vennligst på diskett, evt e-post til: ove@drammensnett.no

OPPRØR

Etter at Opprør nå har kome ut med 23 numre, er det grunn til å eterlysa synspunkter på og ønskjer til avisa frå heile RV-partiet. Utanom at eit RV-utval ville ta over heile avisa, og partisekretærens fråsegn her i avisa om at Opprør er ein skuffelse som har «svikta på alle områder», er det lite med kommentarar. Det kan redaktøren og redaksjonen leva med, men neppe heile RV.

Lukkelegvis kjem det til kvart numre mange ulike innlegg og reportasjar frå forskjellige medlem, og ein del framlegg til innslag her inne på partikontora. Likevel er det ein føremon at fleire kjem med forslag til stoff frå sin eigen stad, eller eterlysing av ulike former for stoff. Redaktøren er glad for til dømes Bamle RV som krev å få på prent noko om sin innsats i saka om E 18. Gjer ikkje mange RV-grupper no-

ko bra som andre RV-erar treng å få vita om gjennom Opprør? Dykk treng ikkje senda inn egne artikler. Avisutklipp frå lokalavisa av kva RV-laget har arbeidd med, kan vera nok til at Opprør kan skrive noka om det laga gjer eller har gjort. Vi lever i ei tid med godt utbygd telefonnett, så telefonen kan òg nyttast til tips, framlegg til forbedringar osv.

Difor: Sei frå!

Denne endringa er ein del av satsinga på distriktprofilen i Prosjekt -97.

Denne endringa er ein del av satsinga på distriktprofilen i Prosjekt -97.

Nytt om navn i RV

Jo Ryste

Ungdomssekretær Jo Ryste har gått over i halv stilling for RV sentralt, og begynt i ei nyoppretta stilling som halv sekretær for Oslo RV.

Denne endringa er ein del av satsinga på distriktprofilen i Prosjekt -97.

Torgny Hasås

RVs pressemedarbeider Torgny Hasås er kvar tysdag og torsdag å treffa på RV-kontoret i telefon 22 98 90 59. Dei andre dagane er han på Stortinget, og treffast på telefon 22 31 33 58 eller mobiltelefon 908 23 838.

OPPRØR

Medlemsavis for Rød Valgallianse

Ansvarleg redaktør:
Ove Bengt Berg

Ikkje signerte artiklar er skrivne av redaktøren.

Bladbunad/ombrekk: Ove Bengt Berg

Redaksjon:

Maj Lindholt, Harald A. Selvær og Kari Øverby.

Adressa til Opprør:

Osterhaus gate 27, 0183 Oslo.

Telefon: 22 98 90 58, telefaks: 22 98 90 55

Mange på årsmøtet Ro i Oslo RV

På årsmøtet i Oslo RV 6. mars ble Olav Svorstøl enstemmig gjenvalgt som leder. Også det øvrige styret ble enstemmig valgt. I forhold til det turbulente året som Oslo RV har vært gjennom, ble det et rolig møte. Det var stort framme med 75 medlemmer med stemmerett.

Årsmøtet vedtok en resolusjon som støtter de NSB-ansattes kamp og en resolusjon

til støtte for palestinernes sak. Kampen mot Reform -97 kommer fortsatt til å bli den viktigste kampen for Oslo RV.

Årsmøtet vedtok videre at Oslo RV skal arbeide for å nekte skjenkebevilling til de restaurantene som bruker sex som lokkemiddel for å få gjester. Dette kommer til å bli en viktig sak for RV når bystyret skal behandle skjenkepolitik-

ken i vår. I de bydelsutvalgene RV er representert, kommer RVs medlemmer til å stemme imot at sekspekulanter skal få bevilling. Dette forslaget ble vedtatt på Oslo RVs årsmøte.

Hvis det kreves endringer i alkoholloven for å få gjennomført dette, lovte RVs stortingsrepresentant Erling Folkvord å fremme et lovendringsforslag.

Vellykka kvinnemøte

Rundt 20 jenter møtte 14. mars opp på Stortinget for å jobbe med nominering av kvinner høyt oppe på stortingslista. Møtedeltakerne satte ned ei gruppe som skal arbeide for å motivere jenter til å stå høyt oppe på lista.

Turid Kjærli og Magnhild Folkvord skal hjelpe til med å finne damer som er villig til å stå på lista. Berit Jagmann, Taran Særher, Unni Rustad og Jorun Gulbrandsen skal jobbe for å få damer til å stille høyt på lista i -97.

Antonia Samaniego er innvandrerkontakt som vil prøve å finne innvandrer damer.

Kontoret i Bergen

Bjørg Sirevåg er fornøyd med de nye RV-kontorene i Bergen.

RV i Oslo, valg og meningsmålinger Oslo: Gjenvalg mulig

RV ligger bedre an i forhold til stortingsmandat i Oslo nå enn før stortingsvalget i 1993. I følge Aftenpostens og Opinions meningsmålinger er det 4,2 prosent av velgerne i Oslo som vil stemme RV hvis det er stortingsvalg i dag.

Dette er litt i underkant av det som trengs for å være sikker på å få mandatet. Ved siste stortingsvalg fikk RV 5,1 prosent. Senterpartiet fikk 4,4 prosent av stemmene og Arne

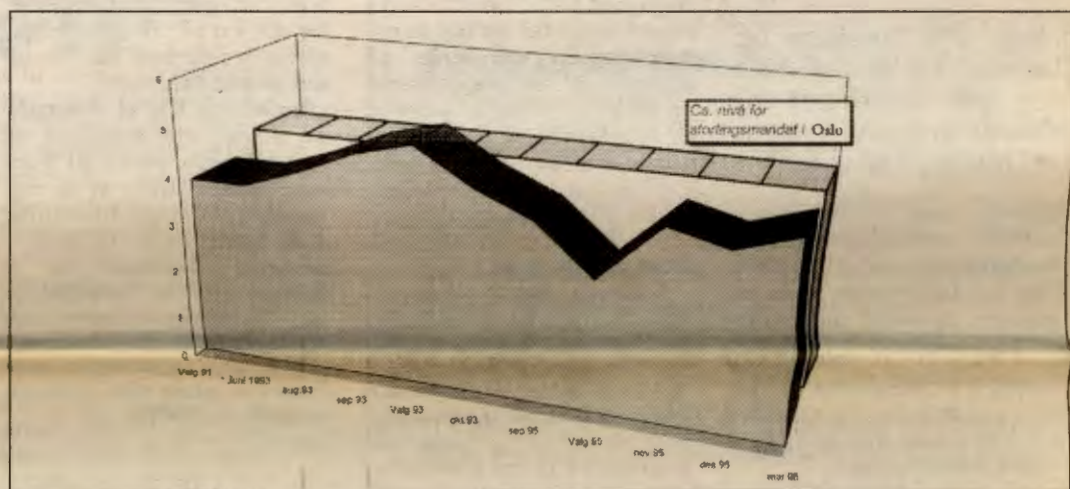
Haukvik inn som representant. Men det var ikke siste mandatet fra Oslo. Det var det Høyre som fikk.

RVs oppslutning siden valget i 1991 har ligget forbausende jevnt rundt fire prosent, med to unntak. Ved stortingsvalget i 1991 fikk RV 5,1 prosent av stemmene. Erling Folkvord seilte inn på en medgangsbølge. Motsatt var det i forbindelse med kommunevalget i fjor høst en meningsmåling offentliggjort en uke før valget som viste at vi lå på rundt fire prosent. En uke etterpå hadde vi mistet en firedel av velgerne. Jeg mener at redselen for å miste AP/SV-byrådet førte til stemmeflukten. Den tilsvarende velgerbe-

gelsen fikk RV nyte godt av før valget i 1993. Da var det nesten SVs siste mandat med Kristin Halvorsen som forsvant når velgerne skulle ha inn Erling på tinget. SVs annet mandat i Oslo hang i Norges-historiens tynneste tråd og kom inn på fintellingen av utjevningssmandatene.

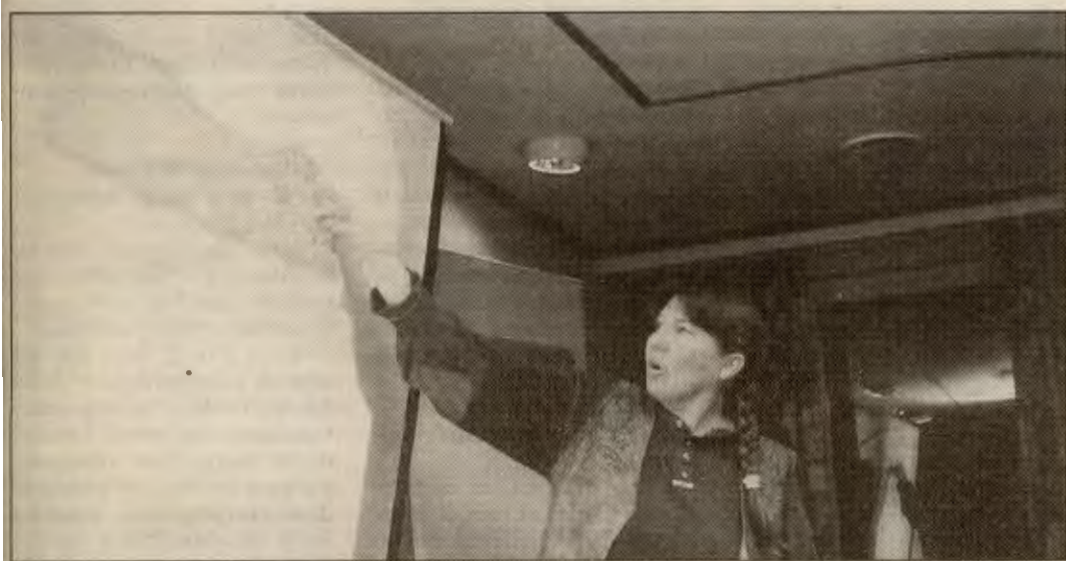
Tallene fra Aftenposten/Opinion viser at det er mer enn realistisk å oppnå gjenvalg for RV på Stortinget fra Oslo. At vi må være skuffa hvis vi ikke klarer det. Men erfaringene fra de siste valgene viser at ingenting er sikkert før valget er over.

Torgny Hasås

Valg 91	Juni 93	Aug. 93	Sept. 93	Valg 93	Okt. 93	Sept. 95	Valg 95	Nov. 95	Des. 95	Mars 96
3,9	3,9	4,3	4,8	5,1	4,4	3,9	2,9	4,1	3,8	4,2

Bamble RV Stansa E-18 — nesten

Inger Lise Sikkeland, RV, argumenterer for sitt alternative forslag i bygningsrådet. Bare SV støttet henne.

Foto: Ragnhild Johansen, Varden.

I Bamle kommunestyre stemte 19 representanter for et forslag fra RV om at eksisterende E-18 gjennom Bamle utbedres. Men det ble flertall med 25 stemmer for å bygge ny E-18 i et hittil ubebygget skogsområde nærme Bamle sentrum.

RVs Ole Roger Dyrkorn påpekte at Bamle har en godt brukelig E 18, og at en derfor ikke

burde forhaste seg med å ta standpunkt til en ny utbygging. Dyrkorn ønska flere alternativer utreda.

Høyreprerentanten Fredrik Hellstrøm sa at en nå kunne snakke om motorveisocialister i stedet for kraftsocialister, og fryktet at det aktuelle område ville miste all natur og sin betydning som jakt-

terreng.

Halv seier til RV

I bygningsrådet i desember i fjor la Inger Lise Sikkeland fra RV fram to alternativer som begge blei forkasta. Men Porsgrunn Dagblad hadde en overskrift på referatet med tittelen «Halv seier til RV». Dette skyldtes at RV fikk tilslutning

til forslaget om tunneler, inntil rådmannen opplyste at dette kostet 200 millioner kroner mer og derfor alt var forkasta. Politikerne vedtok imidlertid et tilleggssforslag, om at veggen «så langt det er mulig» skal legges i tunnel.

Det ene forslaget gikk mot utbygging til motorveistandard, det andre gikk inn for at det skulle bygges flest mulig tunneler. RVs primære standpunkt ble ikke en gang stemt over. Dette fordi staten hadde sagt at de ville ha motorveg fra Oslo til Stavanger. Og hvis Bamle ville si nei i sin kommune, blei det trua med at da ville staten ta over og styre alle detaljer.

KrF, Frp og Ap for motorveg RV, SV, Venstre, Sp og Høyre var mot det nye planforslaget, mens KrF, Frp og Ap stemte for den nye motvegen.

Tragisk

Leila Sunniva Berg fra Natur og Ungdom beklaga sterkt at ikke representantene støttet RVs forslag om å ruste opp dagens E-18. Særlig mente hun det var ille å vedta i dag en vegtrase for en veg som tidligst skal bygges i år 2007.

Aksjonsdagen mot Reform -97 5000 løpesedler re- vet bort

Tilbakemeldinga til RVs partikontor har vært mangelfull hittil, men alt tyder på at aksjonen har vært vellykka. Kopimaskinene på kontoret gikk for fullt og spydde ut 5 000 løpesedler som ble bestilt. I Porsgrunn var Rød Ungdom med og delte ut løpesedler. Det rapporteres om at det var sjeldent hyggelig å dele ut disse løpesedlene. Her var det en RV-sak som massene var helt åpenbart tilhenger av!

Nesodden Vellykka møte

Nesodden RV hadde hele 50 folk til stede på sitt møte om Reform -97. En av innleiderne på møtet var statssekretæren i Kirke- og undervisningsdepartementet.

Eivind Reiersen på Nesodden har jobba mye med Reform -97.

Troms fylkesting om velferdsstaten

Troms fylkesting skal aktivt motarbeide sentralisering og nedbygging av offentlig sektor i Troms. Dette gjelder både helsesektoren, undervisningssektoren, kultursektoren og samferdselssektoren. Troms fylkesting skal aktivt bidra til

at nye oppgaver som pålegges fylkets av sentrale myndigheter også fullfinansieres fra staten og sentrale myndigheter.

Forslagsstillere AP, SV, SP, V- og RV ved Mads Gilbert. Vedtatt mot 12 stemmer.

Etter stortingshøring om Reform -97

Aksjonskomite danna

Fra diskusjonen på RVs høring om seksårsreformen i Oslo.

Foto: Torgny Hasås

Torgny Hasås

Over 100 foreldre og lærere hadde samlet seg på Stortinget til RVs høring om Reform -97 lørdag 2.mars.

Høringa var et samarbeide mellom stortingsgruppa og bystyregruppa til RV i Oslo. Den kan bety starten på en organisert motstand mot skolestart for 6-åringene høsten 1997 blant foreldre og skolefolk. Fra ledelsen i Oslo-skolen er det ikke sagt et eneste pip som varsel. Det eneste som er lovt er: «Blod, svette og tårer».

Korridorelever

Erling Folkvord startet høringa med å si at mens helsevesenet i lengre tid har hatt korridorpatienter, var turen nå kommet til at skolevesenet innfører korridorelever. Korridorelever definerte han som elever uten eget klasserom og med korridoren som eneste leikeplass.

Ikke mer penger

Folkvord viste at reformen i hovedsak er tenkt finansiert ved hjelp av innsparing innenfor ramma av de bevilgningene som allerede blir gitt til skoleverket og barnehagene i dag. Selv om det blir gitt inntrykk av at det bli ekstra statlige be-

vilgninger.

I innlegget sitt stilte Folkvord spørsmålet om hvorfor det var så viktig for regjeringa at reformen ikke ble utsatt. Svaret hans var: «Regjeringa har så dramatiske planer om svekking av kommunenes økonomi fram mot årtusenskiftet at de regner med at det kan bli umulig å få kommunene til å gjennomføre skolestart for 6-åringene etter at befolkninga og kommunestyrene får kjennskap til disse planene på kroppen. (Nytt kommunalt inntektssystem skal innføres gradvis fra 1997).»

40 prosent flere elever

Skoleinspektør Per Musæus fra skoleseksjonens kontor i Oslo la fram hvilke planer Oslo kommune har. Det er voldsomme investeringer som nå blir gjort i Osloskolen. I 1996 blir det investert for 557 millioner. Men det er nødvendig. For i tillegg til at et helt nytt årskull skal inn i grunnskolen, opplever Oslo en enorm vekst i barnetallet. Mens Osloskolen for få år siden hadde ca. 31.000 elever vil Osloskolen etter skolestart i 1997 ha 44.000 elever, opplyste Musæus. Dette er en økning av elevtallet med over 40 prosent

Ombygging i panikk

Knut Myhrer som er hovedverneombud i osloskolen tok også i veksten i antall elever. Og den vil ikke slutte i 1997, i 2000 vil det være 50 000 elever i grunnskolen i Oslo. Han var derfor redd for en mulig «sardiniseringsprosess». Han mente at den byggingen som nå foregår i osloskolen er panikk-messig og ikke planmessig. Myhrer var derfor svært bekymra for ungenes oppvekstmiljø i åra framover. Når klassene ikke får eget klasserom fører det til manglende tilhørighet i skolemiljøet. Usikkerhet for elevene føret til økt vold og mobbing.

Beroliget av statsråden

Han følte seg beroliget av at statsråd Sandal hadde sagt at arbeidsmiljøloven, plan- og bygningsloven skulle følges når reformen skulle gjennom-

føres. Men Myhrer kunne ikke skjønne hvordan dette skulle kunne skje uten å utsette reformen.

På spørsmålet om en ikke kunne vente med noen av tiltakene etter reformen, svarte han at han mente at først burde en bygge, så ordne til skolegårderne, så skulle personalet etterdannes, og så kunne skolene være klare til å ta i mot 6-åringene.

Foreldreaksjon trengs

Kari Jørgensen er mor til ei jente som blir første klassing på Vålerenga skole ved skolestart i 1997 hvis reformen går sin gang. Hun var leder av aksjonen der i forbindelse med at skolefritidsordninga ikke var klar til skolestart i fjor. Fortsatt er ikke skolefritidsordninga på Vålerenga i permanente lokaler mer enn et halvt år etter skolestart. Jørgensen mente det var behov for en felles foreldreorganisasjon for hele Oslo

for å få reformen utsatt.

Skolen ikke 6-årsmoden
Anne Minken er vararepresentant for RV i Oslo bystyre. Hun holdt et innlegg som hun hadde kalt: «Skolen er ikke 6-årsmoden» som en vri på et sitat fra tidligere kirke- og undervisningsminister Gudmund Hernes. Hun viste i innlegget sitt til hvor store mangler det er for å kunne gjennomføre reformen.

Hun avsluttet innlegget med å komme med erfaringene hun hadde fra skoleaksjonene i slutten av 80-åra mot nedleggelsen av skoler i Oslo.

Aksjonskomite danna

I diskusjonen var det flere som argumenterte for at det skulle dannes en fellesaksjon for hele byen. Etter møtet samlet derfor en del av foreldrene og lærerne seg og dannet en aksjon som tok mål av seg å få utsatt skolestart for 6-åringene i Oslo.

RVs stortingsgruppe har hyppig innkalt til møter i Stortinget. Til møtet om 6-årsreformen var det stort framme.

Foto: Torgny Hasås

Aksjon mot skolestart for 6-åringene i Oslo

Det er dannet en aksjon som skal arbeide for å få utsatt skolestart for 6-åringene i Oslo. Etter RV-høringa samlet en del av deltakerne seg og tok initiativet til en slik aksjon. Aksjonen har medlemmer fra foreldre i barnehager og skoler, og lærere og barnehagepersonale.

Denne våren skal skolebehovsplanen for Oslo legges fram for byens politikere. Den er delt opp i såkalte sonerplaner og aksjonen krever at det skal avholdes informasjonsmøter i forkant

av den politiske behandlingen.

Den endelig stiftelsen skjer på Marienlyst skole mandag 15. april kl. 19.30. Påmelding sendes til Bjørnhild Stokvik, Guristuveien 14, 0690 Oslo

Kontaktpersoner for aksjonen er :

Atle Klungerhaug,
Ekeberg skole
tlf. 22 68 02 05
Kari Jørgensen,
Vålerenga skole
tlf. 22 67 31 47

«Imperialisme med menneskelig ansikt»

Fra en demonstrasjon i Asia. Når blir norske imperialistiske bedrifter målet for demonstrantene?

Utenriksminister Bjørn Tore Godal holdt 30. januar i år en utenrikspolitisk redegjørelse i Stortinget.

Folkebedrag

Erling Folkvord kommenterte Godals tale på følgende måte:

— Utenriksminister Godals «Norge er best»-tale er forsøk på folkebedrag. Mens nå regjeringen fører en allsidig politikk for å innlemme Norge bit for bit i Den europeiske unionens organer (Schengen,

Vestunionen og ØMU, hvis den siste blir noe av), påstår Godal at regjeringa holder seg «innenfor folkeavstemningsresultatets rammer». Men en politikk som skal gjøre Norge til 99 prosent medlem av Europaunionen, kan ikke drives innenfor ramma av et folkeavstemningsresultat som sa NEI til den samme Unionen.

Loses inn i EU

Godals påstand på dette punktet er da også i strid med ett av hans egne utsagn bare noen minutter seinere. Da slo han fast at regjeringas linje er at EØS-avtalens «utviklings-

muligheter utnyttes fullt ut». Ettersom selve EØS-avtalens karakter er å være en midlertidig overgangsordning, betyr dette siste utsagnet at regjeringa ikke respekterer folkeavstemninga. — Hadde George Orwell hørt denne redegjørelsen ville han konstatert at den norske utenriksministeren langt overgikk det herskernes «nyspråk» som Orwell beskrev i romanen «1984».

Imperialistiske ambisjoner

— På mange måter demonstrerte Godal at han er utenriksminister i et imperialistland med store ambisjoner. Han følger opp handelsministerens tidligere redegjørelse om statlig hjelp til norske konserner i utlandet, og varsler for eksempel «sterkere norsk nærvær særlig i Sørøst-Asia, politisk, økonomisk og kulturelt». — Men på orwellsk vis krydrer han de imperialistiske ekspansjonsplaner med løfter om at den norske regjeringa skal «befeste rettsstatens prinsipper og ærefrykt for livet i det mellomfolkelige samkvem». Han

skal altså vise verden at Norge skal skape en imperialisme med menneskelig ansikt.

Støtter imperialister

—For meg lyder dette mer enn hult blant annet

—fordi de russiske massemyrderiene i Tsjetsjenia bare omtales som den «den tragiske utviklingen i Tsjetsjenia»

—fordi Godal ikke sier ett ord om at krigsregimet på Sri Lanka forblir et hovedsamarbeidsland for norsk bistand og at Norge selv tvangsdeporterte avviste asylsøkere til dette krigsherjede området for få måneder siden - og fordi Godal ikke sier ett eneste ord om den tyrkiske spesialkrigen mot kurderne som nå har gått inn i sitt tolvte år. Godal nøyer seg med å si at «den nylig inngåtte tollunion mellom EU og Tyrkia representerer et viktig skritt på veien mot et bredere samarbeid med et alliert land ...». Slik snakker bare en statsråd som vil demonstrere at han er en pålitelig alliert for Tyrkias nasjonale sikkerhetsråd, uansett hva de foretar seg mot egen stats befolkning.

Hei!

Det skjer mye i norsk skole for tida, og det ville vært fint om vi kunne få til en samling av lærere i løpet av høsten.

Er du interessert, gi beskjed til kontoret.

Solveig Aamdal

Alternativer til EU — eller et alternativt EU?

Den første helga i februar arrangerte Enhetslistene i Danmark en konferanse i København om alternativer til EU. Her var det samla folk fra hele Europa for å diskutere alternativer. Deltakerne var i hovedsak folk fra gamle revisjonistpartier, trostkister, enkelte grønne, noen fra gamle «maositpatier». Jeg var der som representant for AKP.

Konferansen besto stort sett av innledninger. Det var liten tid til diskusjon, ingen grupper. Den eneste dama som hadde innledning, var hun som leder den finske EU-mot-

standen. Hun representerer De Grønne. I Finland kommer de til å stille opp ei nei-liste til valget til EU-parlamentet som skal være til høsten. Denne lista blir sterkt angripi fra partiene, som ønsker den samme ordninga som de har i Sverige. Den finske lista vil ha med seg folk fra nei-partiene og uavhengige motstandere.

Motsigelsene på konferansen var klare. Det var de som ville lage et alternativ til EU og de som ville skape et alternativt EU. Nå er det klart at EU fortøner seg forskjellig for dem som har vært innafor systemet

i årtier og for oss som har vært utafor hele tida. Til tross for det, mener jeg det er å ha illusjoner både om EU og om kapitalismen viss en trur at en kan forandre EU innafra. Det betyr ikke at en ikke skal stille krav innafor EU, det er for eksempel viktig å stille nasjonale krav i forbindelse med regjeringkonferansene slik at det som skjer blir synlig for folk.

Det var også motsigelser på betydninga av den nasjonale kampen. Enkelte mente at den var reaksjonær. For andre var det viktig å understreke at kampen mot EU både er nasjo-

nal og internasjonal. Nettopp fordi utviklinga mellom de forskjellige landa i EU er så forskjellig, må kampen mot EU også være forskjellig. Det å mene at den nasjonale kampen ikke er viktig, blir å legge til rette for at EU kan få utvikle seg som det sjøl ønsker. Og «det sjøl», det er borgerskapet.

Den tredje motsigelsen som jeg anser som viktig, var hvordan kampen mot EU skal føres. Skal det bygges opp nettverk mellom motstandere, eller skal det lage en motstandsorganisasjon på EU-plan. Sjøl synes jeg det er innlysende at

vi må bygge nettverk mellom motstandere, ikke en topptung organisasjon.

På konferansen fikk en også innblikk i mye av det som skjer i EU. Flere av innledningene var interessante, sjøl om det, her som andre steder, var mange menn som kun markerte revir. En annen ting var at mange kjente hverandre fra før, de hadde vært på liknende konferanser rundt om i Europa. Det kan være at det er i ferd med å utvikle seg et "profesjonelt" nett med EU-motstandere som reiser fra konferanse til konferanse

framfor å organisere kampen i sitt eget land. Men det kan være at begge deler er nødvendig.

Vi (iallfall jeg) kjenner for lite til den organiserte motstanden innafor EU. Derfor var det nyttig å delta på konferansen, men en kunne lært mye, mye mer om den hadde vært organisert på en annen måte. Slik det var nå, måtte en stort sett kutte ut deler av det oppsatte programmet viss en skulle snakke med folk eller grupper som en hadde lyst til å vite mer om.

Solveig Aamdal

Regjeringskonferansen i Europa-Unionen

Solveig Aamdal

Regjeringskonferansen i EU starter i Torino i mars. Men møtet i Madrid 15. og 16. desember i fjor, var det virkelige starten for regjeringskonferansene. Dette var en konferanse mellom regjeringssefene. Her behandla de som kjent blant anna det økonomiske samarbeidet i EU.

Regjeringskonferansene i EU er ikke ett møte mellom regjeringene, det er en hel rekke møter. Og det er ikke møter mellom regjeringer, det er møter mellom embetsmenn. De som diskuterer er embetsmenn, regjeringssefene kommer med på slutten for å kaste glans over forsamlinga og gi konferansene et skinn av demokrati.

Refleksjonsgruppe
Forut for regjeringskonferansene er det satt ned ei refleksjonsgruppe som skal komme fram til hva som er hovedproblemene før møtene. Denne gruppa legger fram rapporter som legger grunnlaget for diskusjonene.

Refleksjonsgruppa består av en person fra hvert land i EU. På regjeringskonferansen i Madrid 15. - 16. desember 1995 blei dagsorden for konferansene bestemt.

«Harde områder»
Refleksjonsgruppa har lagt fram nødvendigheten for å utvikle politikk på områder som samarbeid om sikkerhets- og utenrikspolitikk, tettere samarbeid om den indre sikkerheten, institusjonelle reformer. Dette kalles på EU-sk

«harde områder». Men refleksjonsgruppa tar og for seg de «mjuke områdene», slik som sysselsetting, miljø, demokrati, menneskerettigheter og åpenhet.

I Refleksjonsgruppas rapport til møtet i desember er følgende områder behandla:

- Hvorfor reformer. I dette avsnittet behandler de prinsipper, tidsperspektiv og type regjeringskonferanser.
 - Innbyggerne og Unionen. Her behandles framhevinga av europeiske verdier, frihet og indre sikkerhet, sysselsetting, miljø, en mer gjennomskinnelig union, subsidiaritet.
 - En effektiv og demokratisk Union. Her behandles institusjonene, EU-parlamentet, de nasjonale parlamenta, Europarådet og Rådet, kommisjonen og andre institusjoner.
 - Innstilling av slutten med felles utenrikspolitikk og felles sikkerhets- og forsvarspolitikk.
- Som vi ser, det er ikke småsaker som skal behandles på regjeringskonferansene.

Revisjon av Maastricht
Hovedtemaet for regjeringskonferansene er en revisjon av Maastricht-traktaten som tar for seg tre sentrale spørsmål.

1. Hvilke institusjonelle endringer er nødvendige?
Refleksjonsgruppa mener at det er nødvendig å «effektivisere beslutningsprosessen i EU», spesielt sett i lyset av planene om utvidelse. Det skal spesielt diskuteres hvilke områder som skal overføres fra enstemmige avgjørelser til flertallsavgjørelser. Hvor mye skal de store landa makt økes, og hvor mye og hvordan kan en skjære ned på makta til de små landa? Skal vetoretten bortfalle, slik at

EU-samarbeidet i enda større grad blir et overnasjonalt samarbeid?

2. Skal deler av det nåværende mellomstatlige samarbeidet i EU overføres til direkte samarbeid under EU, det vil si, bli en del av det overnasjonale samarbeidet? Her tenkes det spesielt på rettslige og indre forhold, slik som politisamarbeid og innvandrer- og flyktningepolitikk. Men også på utenriks- og sikkerhetspolitiske områder er det tanker om å innføre avstemningsregler som vil bety at en fjerner vetoretten. Det har sammenheng med ønsket om å gradvis integrere de militære samarbeidet, Vestunionen i EU, slik at EU kan få en sikkerhets- og forsvarsidentitet.

3. Forberedelser til å utvide EU, hvor fort skal dette gå, og hvem skal være med. Og, ikke minst, hva skal en gjøre for å begrense de nye landas innflytelse?

I tillegg til disse tre områdene kommer blant anna ØMU og nærmere bestemmelser rundt unionsborgerskapet opp.

Tyskland og Frankrike sammen?

Tyskland og Frankrike står fram som om de er enige i det meste før regjeringskonferansene. De to regjeringene har satt ned ei egen arbeidsgruppe som skal forberede felles tysk-franske innspill til regjeringskonferansene. Dette skjer utafor den offisielle refleksjonsgruppa som har en representant fra hvert EU land. Her mener Tyskland og Frankrike at de har for liten innflytelse. De ønsker for eksempel at regjeringskonferansen i hovedsak skal ta for seg de «harde områdene». På en pressekonferanse i Bonn 25. oktober 1995 i forbindelse med Chiracs besøk, sa Helmut Kohl om det tysk./franske samarbeidet: «Vi vil ikke skyve noen til side, men vi vet av erfaring at avgjørende framskritt bare oppnås når Tyskland og Frankrike går framover i fellesskap.»

Motsigelsene og usikkerheten rundt det økonomiske samarbeidet i EU har kommet klart fram etter møtet i Madrid. Det blir for langt å komme inn på det her. Men en ting er sikkert. Det vil bli viktig å følge med i hva som skjer på regjeringskonferansene framover.

Hei!
Er du en av dem som har en jobb hvor du blir satt til å utføre regjeringas reaksjonære «velferdspolitik»?

Altså — jobber du på arbeidskontor, sosialkontor, trygdekontor eller liknende?

Jeg jobber med å få til en samling for folk av denne typen. Foreløpig dato er 8.-9. juni 1996, men den kan bli forandra.

Er du interessert i å bli med på en konferanse, eller stå på ei «nettverksliste», gi beskjed til kontoret. Eller du kan kontakte meg.

Solveig Aamdal

**EU-kommisjonens
hvitbok om utdanning**

kan fås ved henvendelse til RVs stortingsgruppe.

**Være med i
EU-nettverket?**

RV og AKP har i mange år hatt et EU-nettverk. Det har bestått av folk som har jobba mot EU på forskjellige nivå, noen innafor Nei til EU, andre utafor i f.eks. fagforeninger og liknende.

De som er med i nettverket får tilsendt informasjon om EU-kampen, utviklinga i EU og andre saker. Slik det er nå, er navnelistene våre gamle. Endel har fått tilsendt et brev om de fortsatt vil være med i nettverket, noen har blitt spurte direkte.

I tillegg til nettverket finnes det et EU/EØS-utvalg

som jobber mer direkte med saker som har sammenheng med EU og EØS.

Uansett, det er mange som jobber i forhold til EU og som vi ikke kjenner. Derfor ber vi deg som gjerne vil være med i nettverket, om å gi oss beskjed. Vi vil også gjerne vite hva slags EU-arbeid du driver med.

Skriv eller send en fax til kontoret og si ifra. Har du noe du vil ha diskutert, er det bare å kontakte oss gjennom kontoret.

for EU-utvalget
Solveig Aamdal

Organisasjonsfriheten/streik

Oppropet Organisasjonsfriheten/ streikeretten — en menneskerett

Arbeidsrettsrådet kommer med sin delinnstilling våren 1996. Allerede nå er det kommet signaler om at delinnstillingen inneholder alvorlige angrep på organisasjonsfriheten og streikeretten. Forslagene innebærer bl. a. at

- Fagforbund ikke lenger kan velge å stå utenfor en hovedorganisasjon
- Fagforbund må ha en viss bredde i medlemsmassen for å få fulle rettigheter (dvs at de må organisere flere grupper)
- Fagforbund må ha et visst antall medlemmer for å få fulle forhandlings- og streikerettigheter
- Ufravikelighetsprinsippet er foreslått utvidet: Fagforbund kan ikke kreve en annen tariffavtale der det allerede foreligger en avtale innefor det enkelte yrke, område eller bedrift

FN har fastslått at organisasjonsfrihet er en grunnleggende menneskerettighet (jf FN-konvensjonens artikkel 20 og 23).

En lovendring som frarøver mennesker fundamentale menneskerettigheter i form av organisasjonsfrihet vil være i strid med FN's menneskerettighetserklæring. En forutsetning for organisasjonsretten er en reell streikerett.

Vi støtter ILOs kritikk av regjeringens bruk av tvungen lønnsnemnd.

De undertegnede markerer sin motstand mot innstrammingsforslagene. Det må settes i gang diskusjoner i hele fagbevegelsen og i det politiske miljøet for å forsvare organisasjons- og streikeretten.

Initiativtakerne er følgende enkeltpersoner:

Ragnhild K. Lilleberg, forhandlingssjef, Norsk Helse- og Sosialforbund
Björg Bodi, nestleder Norsk Helse- og Sosialforbund
Terje Nustad, nestleder, Statoilansattes Forening
Kjell-A. Paulsen, tillitsvalgt, Norsk Flytekniker Organisasjon
Rune Thuv, styremedlem, Norsk Flytekniker organisasjon
Arvid Hansen, daglig leder, Selgerforbundet - NHL
Per Arne Sveen, studieleder, AL's Kjemiske Fagforening
Vidar Holm, sekretær, Heismontørens Fagforening
Ketil Treidene, medlem, Norsk Sykepleierforbund
Egil Mongstad, leder, Felleforbundet Region Oslo
Svein Dagfinn Vestheim, styremedlem, Tømmer og Snekkernes Fagforening, Oslo
Per Aarland, studieleder, Tømmer og Snekkernes Fagforening, Oslo
Stein Marstein, tillitsvalgt, Lærerforbundet Oslo
Sigurd O. Løkholm, generalsekretær, Norsk Flygerforbund
Tore Bjørkan, forbundssekretær, Det norske maskinistforbund
Mary Bolstad, sentralstyremedlem, Norsk Radiografiforbund
Katrinn Vestgøte, faglig leder, Luftfartens Funksjonærforening
Johan Petter Andresen, tillitsvalgt, OFS-klubben i Norcoat A/S
Olav Boye, leder, Drammen faglige samorganisasjon
Mai Gythfeldt, tillitsvalgt, Norsk Grafisk Forbund
Gunnar Nordby, klubbleder, Grafiske klubben i Aftenposten
Jørgen Hellwege, forbundssekretær, Norsk Politiforbund
Thorvald Steen, forfatter
Karen Pedersen, styremedlem, Norsk Lærerlag Oslo, Oslo Føskolelærerlag
Eva-Ma Holmen, styremedlem, Norsk Lærerlag, Oslo
Anne-Dorthe Nordland Aasen, Norsk Lærerlag, Akershus
Marianne Braathen, Norsk Lærerlag, Akershus
Haldis Holst, Norsk Lærerlag, Akershus
Pål Ivar Bergersen, Norsk Lærerlag, Akershus

Tilslutning til oppropet:

Det norske maskinistforbund
Norsk Helse- og Sosialforbund
Selgerforbundet - Norges Handelsreisendes Landsforbund
Norsk Flytekniker Organisasjon
Heismontørens Fagforening
Oljearbeidernes Fellesorganisasjon
Statoilansattes Forening
Luftfartens Funksjonærforening LFF
OFS-klubben i Norcoat A/S
OFS-klubben Scana Offshore Techn
Lærerforbundet Oslo
Norsk Skuespillerforbund, styret
Oslo Føskolelærerlag, fylkesstyremøte
Norsk Apotekteknikerforbund, forbundsstyret
Norsk Lærerlag Trondheim, styret
Norsk Lærerlag Trondheim, føskolelærerne
Norsk Journalistlag, landsstyret
Fellesrådet for barnevernspedagoger og sosionom- studenter, Stavanger
Verkstedklubben, Hortens Mekaniske Verksted
Ringsaker faglige samorganisasjon
Aftenposten Grafiske Klubb
Telefonsentralmontørens forening
Vinmonopolets arbeiderforening
Statsbanenes Verkstedsarbeiderforening, Oslo
Transportarbeiderklubben, Linjegods
Sarpsborg Bygningsarbeiderforening
Buss- og sporveiarbeidernes forening, Trondheim
Rørleggersvennernes forening, Bergen
Rørleggersvennernes forening, Bergen, klubben CM Vestheim
Norsk Syndikalistisk Forbund
Norsk Hydros Merkantile forbund
Steinkjer Kjøttindustriarbeiderforening
Grenland Grafiske Forening
FO/Oslo
Porselensarb. Fagforening Porsgrunn
Glavaarb. Fagfor
Helgedagsbetjeningsfor (NKF)
Nord-Trøndelag Elektrotekniske forening
NTF-Klubben Linjegods
Sarpsborg Bygningsarbeiderforening
Tømmer og Snekkernes Fagforening
Fagforening Glomma papp
Forbrukersamvirket lederforbund
Platonarbeidernes forening
Tollpost Globe

Å forsvare borgerlig-demokratiske rettigheter

Revolusjonært

Mange radikale fagorganiserte har gått sammen om å forhindre at streikeretten blir fratatt alle som ikke er medlem av de største fagorganisasjonene. Dette betyr å bekjempe forslaget fra arbeidsrettsrådet. For RV har blant andre Johan Petter Andresen, også medlem av faglig utvalg i AKP, vært en viktig representant. Opprør har derfor hatt en samtale med han.

— Hvorfor er kampen for organisasjons- og streikeretten så viktig i et land der det nesten ikke er streiker og der så og si hver eneste streik blir forbudt av Stortinget?

— En viktig grunn er at den norske staten er politisk pressa i sin kamp mot tvungen lønnsnemnd. Fagorganisasjonene som har blitt påtvunget tvungen lønnsnemnd har fått internasjonal støtte for sin kritikk av regjeringa. ILO er blant dem som har kritisert regjeringa. Legitimiteten til det norske statsapparatet er blitt svekka i denne saka.

— Men trenger regjeringa å bry seg om det da?

— Ja. For det blir et problem for regjeringa og Stortinget når de ikke får aksept for å stanse streikene. Terskelen for å gå på tvers av en tvungen lønnsnemnd vil bli lavere for de fagorganiserte og dermed ulovlige streiker. Det vil bli vanskeligere for regjeringa å få politisk støtte og aksept i opinionen for å gripe inn.

— Dessuten kan ikke alle streiker stoppes ved tvungen lønnsnemnd. Det vil være svært vanskelig å begrunne tvungen lønnsnemnd overfor for eksempel føskolelærere. Derfor brukte heller ikke regjeringa tvungen lønnsnemnd mot dem når de for kort tid sia streika.

— En annen grunn er: Fordi folk har rett til å streike og rett til å danne fagforening, gir det folk muligheter til å danne fagforening på tvers av det som eksisterer i dag. Som for eksempel OFS, Wingsaken/LFF — den muligheten må ikke stenges. Samtidig er det en fordel for opposisjonen i LO at det er et press utenfra. Det har heller ikke vært en ulempe for Lærerlaget at de har vært sjølstendige.

— Men det finnes vel andre grunner enn rent særegne norske til disse innskrenkingene i streike- og organisasjonsretten?

— Ja, dette er også en internasjonal utvikling. De faglige og demokratiske rettighetene svekkes i hele OECD-området. Hva som har skjedd i Storbritannia er godt kjent. Færre er kjent med den rase- ringa av lønninger og arbeidsplasser som har skjedd i New

Zealand og det som er under oppseiling i Australia. Sist ute var den nyvalgte leder for Socialdemokraterna og nye statsminister i Sverige, Göran Persson, som etter at han ble valgt sa at lønnsfastsettelsen måtte endres i Sverige. Han sa rett ut at svenske arbeidere har for høy lønn.

— Det felles siktemålet for denne internasjonale utviklinga er å desorganisere arbeiderklassen, svekke dens muligheter til lovlig kamp og øke utbyttinga. Det er verdt å merke seg at i Norge er regjeringa, NHO og LO-ledelsen enige om denne strategien.

— Var det vanskelig å samle initiativtakerne til en felles plattform?

— Nei. Jeg vil benytte muligheten til å framheve samarbeidet med RVs stortingsgruppe. RV er det eneste partiet som har jobba for å få organisert motstanden mot arbeidsrettsrådets arbeid. Stortingsgruppa har arrangert to seminarer, og på det siste blei oppropet utforma.

— De som sier de er enige i oppropet, men som ikke har villet skrive under, hva er deres argumenter?

— De har villet vente og se på arbeidsrettsrådets innstilling. Mitt hovedargument mot dette har vært: Vi vet hva LO-ledelsen vil, vi vet hva NHO vil, og hva staten vil. Derfor vet vi også hva arbeidsrettsrådet vil.

Forbundsstyret i Fellesforbundet har alt lagt fram sine prinsipper. Når vi kjenner de prinsippene arbeidsrettsrådet kommer til å legge fram, er det svært viktig å sette i gang en motkampanje alt nå. Å unnlate å gjøre det, er å gi de antidemokratiske kreftene et unødige tempoforsprang.

— Staten og regjeringa har vunnet hver eneste kamp for samfunnsmessige omlegginger som reduserer arbeidsfolks rettigheter og muligheter. Det er vel ingen grunn til å tro at dette skal bli den første saka regjeringa taper?

— Resultatet av en slik kamp er ikke gitt. Den er ikke en kamp om lovtokst. Men glem nå ikke at Norge fortsatt ikke er med i EU!

Heller ikke i Polen var det lov hjemmel for oppretting og utvikling av de faglige rettighetene som Solidaritet dreiv gjennom. Innholdet i den kampen vi fører for å få oppslutning om oppropet, er å oppnå størst mulig grad av demokratiske rettigheter. Det som ligger bak statens framstøt, er det borgerlige diktaturets behov for å innskrenke folks rettigheter.

— Det er revolusjonært å forsvare de borgerlige demokratiske rettighetene når de angripes, avslutter Johan Petter Andresen.

Her fra støttedemonstrasjonen til bussjåførene i Esbjerg.

eretten — en menneskerett

NHO

Verdensmarkedet avgjør

I desember i fjor la NHO fram et notat om det de kalte framtidens system for lønns- og arbeidsvilkår, med tittel «Nye driftsformer og tariffpolitikk».

«Påvirket av internasjonale trender, er norsk næringsliv i ferd med fundamentalt å endre sin måte å produsere varer og tjenester på. Konkurransen på tid, kvalitet og kompetanse og kostnader stiller skjerpede krav til bedriftene og medfører behov for endringer i systemet for lønns- og arbeidsvilkår», heter det smukt i det første avsnittet i forordet.

Ett marked

NHOs utgangspunkt er at verden forandrer seg. Det blir global konkurranse og globalt samarbeid, deregulering og avvikling blir nye produktivitetsstanker mønsterdannende for hele verden.

Alt dette fører til at norske bedrifter blir sammenlikna med bedrifter over hele verden.

Nye driftsformer

Notatet tar utgangspunkt i en rekke endringer som alt har skjedd i arbeidslivet, og inkluderer med at

- arbeidstida må bli avhengig av når oppgaver skal løses
- tilsetningsforholdet kan variere
- arbeid ulike steder til ulike tider
- individuell vurdering ut fra dyktighet og innsats
- stadig jobbskifting i løpet av yrkeskarrieren.

Det heter videre: «De ansatte kan ikke søke trygghet gjennom å holde fast på gamle oppgaver og posisjoner, men må sikre seg gjennom stadig å videreutvikle sin kompetanse.»

Tariffsystemet utfordres Kamprett for smågrupper lammer

NHO-notatet mener at dagens lønns- og arbeidsvilkår er utformet i en annen tid og ikke tilpassa de nye driftsformene. Det pekes på at det er et problem at det norske tariffsystemet er tradisjonsbundet og vanskelig å endre, at sentraliserte avtaleforhold vanskeliggjør utvikling av avtaleverket, at stivheter i systemet virker konkurransevri-

dende, at mange tariffområder på en arbeidsplass hindrer fleksibel bruk av medarbeidere, lønnsbindende avtaler virker konserverende og lønnsdrivende. Mest interessant blir det når notatet skriver at kamprett for smågrupper kan lamme hele «verdikjeden». Så heter det videre at loverket ikke tar «nok hensyn til bedriftenes behov for fleksibilitet». Det slås videre fast at ansiennitetsprinsippet fører til forgubbing og hindrer fornyelse.

Nytt avtaleverk

I det nye avtaleverket som NHO tenker seg, skal en bare være opptatt av «overordnede prinsipper». Det skal bare være få, enkle og felles regler som håndheves strengt, «men for øvrig må alle få gjøre som de vil». NHO krever alt det som arbeidsrettsrådet kommer til å foreslå: Arbeidstvistloven må begrense forhandlings- og konfliktretten for mindre grupper.

Individuelle avtaler

NHO går inn for individuelle tariffavtaler, enten de ansatte er organisert eller ikke. Lønsregulativer omtales som «rigide» som må bort.

Framdriftsplan

Arbeidsrettsrådet skal legge fram sin instilling i juni '96. Initiativtakerne tar sikte på å legge fram sitt opprop med underskrifter på en pressekonferanse samtidig.

Det er derfor viktig at det tas initiativ til uttalelser før juni slik at motstanden kan gjøres kjent på pressekonferansen.

Ta kontakt med en av initiativtakerne i RV-sammenheng, enten Jens Petter Andresen på tlf. 22 04 13 23 eller Maj Gytfeldt på Stortinget hver mandag på tlf. 22 31 33 21.

Forbundsstyret i Fellesforbundet støtter lovendringene

Den 25. november 1995 vedtok forbundsstyret i Fellesforbundet mot stemmene til Halvor Langseth og Roy Pedersen å støtte arbeidsrettsrådets forslag til endringer i streikeretten med følgende vedtak:

1. Bakgrunn

Norsk arbeidsliv har siden 1927 gjennomgått vesentlige endringer. Dette gjelder både i forhold til organisasjonenes plass i samfunnet og hvordan den teknologiske utvikling har endret arbeidets organisering. Dette gjør at arbeidstvistloven i sin nåværende form ikke lenger er et egnet virkemiddel for å regulere forholdene i dagens arbeidsliv.

Vi vil særlig peke på den utstrakte bruk av tvungen lønnsnemnd som i stor grad må ses i sammenheng med mangelfulle regler i arbeidstvistloven.

På denne bakgrunn ga Kommunal- og arbeidsdepartementet arbeidsrettsrådet høsten 1993 i oppdrag å gjennomgå arbeidstvistlovgivningen.

I mandatet heter det bl. a.: «Arbeidstvistloven er fra 1927 og en modernisering av loven er etter vår oppfatning påkrevet.

Behovet for en modernisert arbeidstvistlov gjør seg imidlertid ikke bare gjeldende i forhold til den tekniske utformingen av loven.

Kommunal- og arbeidsdepartementet ber derfor om at rådet, i lys av utviklingen i samfunnet og arbeidslivet siden 1927, også vurderer de grunnleggende prinsipper som ligger til grunn for vår arbeidstvistlovgivning.

Vi ber særlig om at rådet vurderer forholdene der det

er flere konkurrerende fagforeninger innenfor det samme tariffområdet.»

2. Den aktuelle situasjon.

Den utstrakte bruk av tvungen lønnsnemnd må i stor grad ses i sammenheng med at arbeidstvistloven har mangelfulle regler i forhold til det formål den skal ivareta i dagens samfunn, bl. A. Med hensyn til å ivareta det såkalte ufravikelighetsprinsippet, dvs at når avtaler er inngått, vil inngåelse av avvikende avtaler representere tariffbrudd.

Arbeidstvistloven opererer likevel ikke med ugyldighetsregel i slike tilfelle. Tvert imot er situasjonen i dag slik at en annen organisasjon kan iverksette lovlig arbeidskamp til støtte for krav som om de blir akseptert, betyr reelle rettsbrudd overfor den første avtalepart.

Det sier seg selv at for organisasjoner som stiller krav til seg selv om et helhetlig samfunnsansvar i forbindelse med lønnsdannelsen for sine store og brede medlemsgrupper, er dagens regelverk i Arbeidstvistloven utilstrekkelig.

Vi viser i denne sammenheng til at hovedtyngden av de yrkesaktive arbeidstakere i Norge er organisert i LO, AF og YS.

Den sentrale rolle disse organisasjoner i dag har også i forhold til å prege samfunnsutviklingen, tilsier at kravene til ansvarlig opptreden må være til stede, også for mindre interessegrupper.

Skal hovedorganisasjonene spille den rolle som medlemmene ønsker og som etter hvert mer og mer en realitet, jfr. Særlig utviklingen siden 1988, uten bruk av lønnslov og tvungen lønnsnemnd

forutsetter dette regler i arbeidstvistloven som styrker hovedorganisasjonenes posisjon.

3. Krav

Forbundsstyret i Fellesforbundet krever derfor at arbeidsrettsrådet i sitt arbeid med revisjon av arbeidstvistloven støtter opp om hovedorganisasjonene i arbeidslivet gjennom innføring av bestemmelser om:

forhandlingsrett for hovedorganisasjoner, dvs organisasjoner som er landsomfattende og som dekker flere sektorer/bransjer beslutningsrett bare for hovedorganisasjoner med hensyn til arbeidskamp, noe som vil bety at tilsluttede forbund, landsforeninger o.l. må ha godkjenning fra hovedorganisasjonen i hvert enkelt tilfelle for å iverksette arbeidskamp begrensninger i mulighet for arbeidskamp for fagforeninger som ikke står tilsluttet en hovedorganisasjon at det tariffrettslige ufravikelighetsprinsippet utbygges og lovfestes at avtaler inngått mellom hovedorganisasjonene skal være retningsgivende for andre

Fellesforbundet vil motarbeide enhver utvikling som innebærer at det blir gitt en lov om tvungen lønnsnemnd i så mange arbeidskonflikter at vi i realiteten står overfor en permanent lov

Streikeretten er uløselig knyttet til den frie forhandlingsrett. Fellesforbundet er derfor på prinsipielt grunnlag motstander av at streikeretten settes til side ved bruk av tvungen lønnsnemnd.

... men Oslo sier nei

Fellesforbundet i Oslo som har mellom 12 000 og 13 000 medlemmer vedtok på et møte å gå i mot forbundsstyret og gå i mot å innskrenke streikeretten for andre fagorganiserte. Lederen i forbundets Oslo-region, Egil Mongstad, sier til Klassekampen 6/1 i år «at vi i

Oslo er dypt uenige i begrensningene i streikeretten som ble vedtatt av forbundsstyret. Viktigst for oss er å bevare en reell streikerett. Da må vi få slutt på den situasjonen at nesten en hver konflikt ender i lønnsnemnd». Mongstad sa videre at «det verste er at dette

viktige prinsippsspørsmålet overhodet ikke var sendt ut i organisasjonen før forbundsstyret fattet sitt vedtak. Ledelsen ønska å binde forbundet før debatten var i gang.» Pederesn ønsker nå en breiere debatt om dette viktige temaet.

Solidaritet over landegrensene

I kampen for å få den utestengte tillitsmannen Atle Hiller tilbake i arbeid, er det viktig å reise saken internasjonalt. Angrepene på kampvillige tillitsvalgte er noe som foregår over alt, og det er spesielt viktig å reise en slik felles kamp i Norden, som en del av

kampen for avtaleverket, privatisering, ASifisering og kampen mot EU og EØS. Støttearbeidet til Esbjergstreiken utviklet et viktig samarbeid, og dette må drives videre både i Hiller- og Hegersaken (Rjukan). I Danmark er en aktiv tillits-

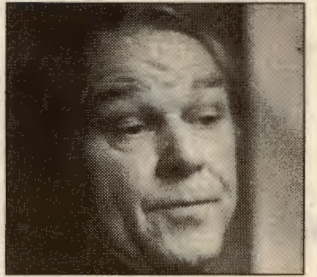
mann oppsagt, skraldemannen Louie Andersen. Det er reist en stor støttebevegelse for ham i Danmark. Landet over ble dety gitt støtte til en landsomfattende aksjons- og streikedag. Hillers sak vil bli reist på den danske konferansen.

Foto Kjersti Nordby

Peder Martin Lysestøl

Hvor viktig er parlamentarisk arbeid?

Peder Martin Lysestøl er fylkestingsrepresentant for RV i Sør-Trøndelag.

Vi har nettopp avholdt en spennende og nyttig folkevalgskonferanse, ikke minst spennende fordi vi fikk opp flere viktige diskusjoner av prinsipiell betydning. I dette innlegget vil jeg forfølge en av diskusjonene, nemlig diskusjonen etter Erling sitt innlegg om «Kva er revolusjonært parlamentarisk arbeid»?

Folkvord forbauset mange
Mange ble forbauset da Erling i sitt innlegg la stor vekt på hvor uviktig parlamentarisk

arbeid er. Særlig sett i sammenheng med RV-ledelsens satsing på Prosjekt -97, «Torstein på Tinget» etc.

Innlegget til Erling kan tolkes i retning av at det er uenighet om RVs satsing på stortingsvalget. Jeg velger foreløpig å tolke innlegget som en for ensidig vektlegging av faren ved parlamentarisk arbeid.

For historiske erfaringer viser utvilsomt at folk valgt på revolusjonære program kan kjøpes opp, kan gli over i reformisme og i verste fall, sosialdemokrati. Det var kanskje et slikt perspektiv som fikk Maren i et innlegg til å komme med sitt ønske: At RV aldri skal få mer enn 3 på Stortinget!

Erling sa ordrett følgende: «**politisk arbeid utafør dei parlamentariske organa er alltid viktigare enn arbeidet innafor**».

Jeg oppfordrer Erling til å utdype hva han la i dette utsagnet. Konkret tolket kan det bety at RV ikke bør prioritere særlig med ressurser på kommunestyre, fylkesting og stortingsvalg? At vi heller må satse på fagforeninger, fronter, studiearbeid etc.

Prioriter parlamentene!

Jeg mener parlamentarisk arbeid i Norge i dag er viktig, og må prioriteres. Ikke fordi makta først og fremst sitter i parlamentet eller fordi alt annet er lite viktig:

Men

- fordi det parlamentariske demokratiet fortsatt har tillit i folket og det som skjer i folkevalgte forsamlinger får stor oppmerksomhet og har stor betydning for folks politiske meninger
- fordi denne formen for folkestyre, da den ble kjempet gjennom for 100 år siden, var en seier for folket mot enevelde og embetsstyre. Det var seire for folket at parlamentarismen ble kjempet igjennom i 1884 og at stemmeretten ble utvidet, først til alle menn, så til kvinner i 1913. Tilliten til parlamentarismen er ennå stor i Norge. Parlamentet har fortsatt makt på begrensede områder og åpenheten omkring det som foregår, muligheten til å påvirke på visse områder, er fortsatt til stede. Folk kjenner ikke styreformene som er mer demokratiske fra andre land eller fra tidligere tider. (Jeg mener ikke med det at Pariskommunen etc, ikke hadde demokratiemener som var mye sterkere enn dagens borgerlige demokrati, men de ble knapt prøvd i praksis og er i tillegg svært lite kjent).
- fordi det borgerlige demokratiet i dag trues av det imperialistiske borgerskapet gjennom EU-medlemskap, lovendringer og strukturendringer som gjør parlamentet og folkestyre stadig mindre viktig.

Skiller RV fra folk

Jeg ser tre farer ved at RV ikke prioriterer parlamentarisk arbeid.

Den alvorligste er at vi skiller partiet fra folket ved blant annet å skape usikkerhet om partiets demokratiske vilje. Etter erfaringer fra partidiktaturene i Øst-Europa og Kina reiser folk med rette spørsmålet om et marxistisk parti mener alvor av at det bøyer seg for folkeviljen. Vil

ikke også RV, når det kommer til makta, skyve folkeflertallet til side og opprette sitt «proletariske diktatur»? På bakgrunn av 80 års erfaring med såkalte kommunistpartier med makta, har folk all grunn til å være skeptiske! Vi må gjennom demokratisk praksis og vilje til å respektere andre partier og andre meninger, gjenopprette denne historisk skapte mistilliten.

Sekterisme

Et viktig spørsmål knyttet til vår deltakelse i det borgerlige demokratiet, er spørsmålet om vår revolusjonsstrategi. Vi må markere klart og tydelig ved aktivt arbeid i folkevalgte forsamlinger at vi ønsker at folket selv skal velge å forkaste kapitalismen og starte oppbyggingen av et sosialistisk samfunn. Om dette spørsmålet har det både vært ideologiske og programmatisk uenigheter og uklarheter. Dette betyr ikke at vi ikke skal klargjøre vårt syn på statens klassekarakter og diskutere historiske erfaringer. Men RVs mål er ikke samfunnsforandring gjennom krig, voldelige opprør eller kupp. At dette kan skje, og at RV i en slik situasjon vil delta på arbeiderklassen og folkets side med de krefter vi har, er en annen sak.

Den andre faren dreier seg også om sekterisme, nemlig å undervurdere den betydningen de folkevalgte forsamlingene har som talerstoler i et samfunn som Norge. Nærmest proposjonalt med Storting, fylkesting og kommunestyres økende makteløshet, rettes mediaoppmærksomheten mot disse «politikere». Som «politiker» har du adgang til aviser, til TV. Du blir invitert på møter. Du kan ta initiativ til spørsmål som kan reises i den offentlige debatten. Gjennom våre initiativ kan parlamentets reelle mangel på makt avsløres for folk. Dette gir partiet en særegen

mulighet til å få oppmerksomhet og bli kjent blant folk. I dagens Norge gir fortsatt det borgerlige demokratiet et revolusjonært parti som RV en slik mulighet til markering. Uten å delta i de parlamentariske forsamlingene er du langt på vei utelukket fra slike muligheter.

Sosialistisk romantikk

Den tredje faren er den sosialistiske romantikken.

Sosialister snakker om å bygge sitt «sosialistiske demokrati». Men hvor skal kunnskapen om demokratiske styreformene komme fra? I Øst-Europa prøver man for tida å bygge borgerlig demokrati med folk og ledere som knapt har praktisert annet enn fascisme og diktatur. Resultatet er tragisk. «Vi har ikke erfaring». «Vi har ikke lært demokrati», sier venner i Øst-Europa. Er dette bare floskler? Jeg tror ikke det. Jeg tror det borgerlige demokratiet spiller en viktig rolle i det å lære folk og partier noen av elementene i folkestyre. Disse elementene må vi utvikle kraftig under sosialismen, men uten «treningen» fra borgerlig demokrati, kan det sosialistiske demokratiet fort bli en farse hvor folket blir langt mer statister enn det vi er vant med fra den norske parlamentarismen. Det betyr også at RV nå må utvikle diskusjoner og studier av demokratiet, både for å klargjøre kritikken av det norske demokratiet og for å utvikle diskusjonen om det sosialistiske demokratiet.

Dette «varme» forsvaret for parlamentarisk arbeid betyr ikke at jeg ikke er klar over hvor viktig massebevegelsen utafør er, hvor stor faren er for oppkjøp etc. Men, for RV i dag, med vår historie, tror jeg forståelsen for det som taler for deltakelse i parlamentet er mindre enn forståelsen for det som taler mot.

Erling Folkvord 17/2-96:

«Politisk arbeid utafør dei parlamentariske organa er alltid viktigare enn arbeidet innafor».

Eneforsørgere mot «velferdsmeldinga»

Aksjonsdag 18. april

Breitt engasjement

Aleneforsørgerne er sjøl med på å drive fram og utforme aksjonsdagens innhold. Sjøl om RV har spilt en betydelig rolle ved å ta initiativ, er aksjonen drevet fram av alle de uorganiserte og engasjerte eneforsørgerne. Aleneforsørgere har lest velferdsmeldinga på kryss og tvers. Organiserte og uorganiserte har her funnet en givende måte å samarbeide på. Dette er ganske imponerende, særlig fordi eneforsørgerne har så knapp tid.

Over hele landet

Det har vært arrangert møter over hele landet. I Tromsø,

Bergen, Halden (med 18 til stede på møte), Lillehammer og Stavanger hvertfall, så langt en kjenner til i Oslo.

Fellesuttalelse

Det er laga en fellesuttalelse av blant andre Husmorforbundet, Fellesorganisasjonen og Kvinnefronten.

RV-seminaret en inspirasjon

RV-seminaret på Stortinget fungerte ypperlig med å bringe kvinner fra ulike kanter av landet sammen og bli kjent med hverandre. Damene fikk inspirasjon til å drive kamp helt på egen hånd.

Fakta

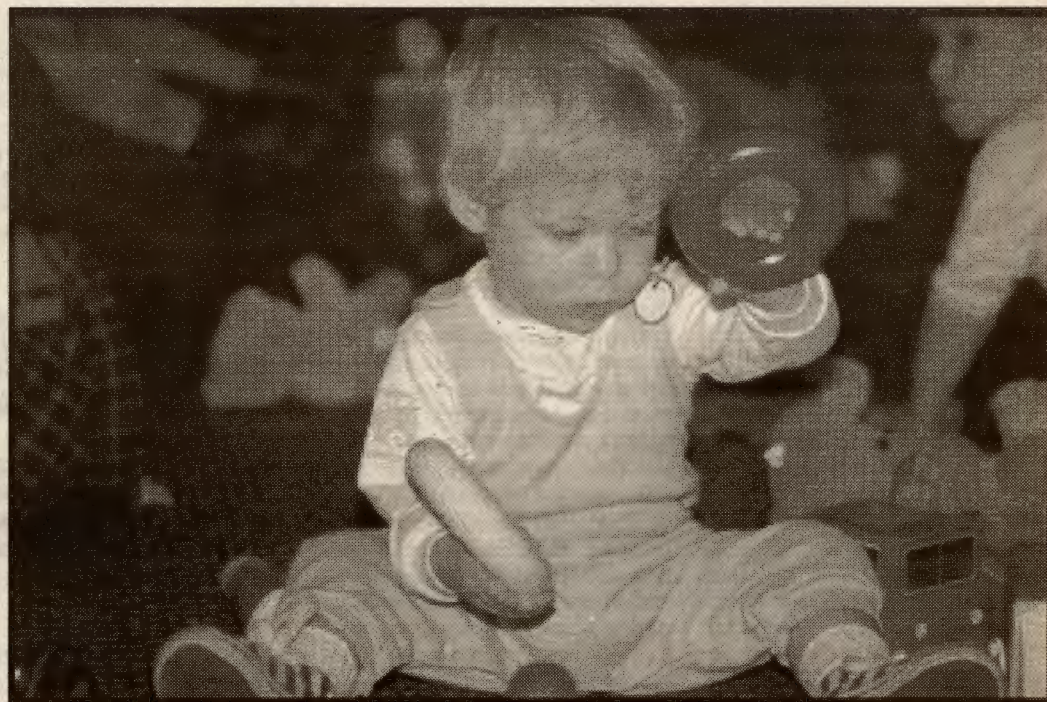
Regjeringas forslag i velferdsmeldinga

- Støtten til eneforsørgere skal reduseres til å vare ikke lengre enn i tre år.

I dag kan en få stønad i opptil 10 år.

- Støtte til barnet etter fylte 3 år kan bare gis på bestemte vilkår, men aldri etter at det har fylt 7 år.

Regjeringas begrunnelse er at eneforsørgerne med denne ordninga skal få bedre økonomiske vilkår (!)

Sjokkert over regjeringa

Kristin W. Goksøyr er en aleneforsørger som har engasjert seg sterkt i denne saka. Det er aleneforsørgernes situasjon som har vært hennes utgangspunkt. Hun har tidligere ikke hatt noe aktivt politisk eller partipolitisk engasjement. Likevel har hun personlig ringt til alle medlemmene i Stortingets sosialkomite og sagt sin mening om forslaget.

Høyre er ærlig

Hun har mer sans for Høyres Annelise Høegh som ærlig sier

at nå får eneforsørgerne klare seg som best de kan, framfor Arbeiderpartiet som prøver gjennom fordreininger å framstille forslaget som en fordel for eneforsørgerne. Hvor er Arbeiderpartiets tanke for solidaritet, spør hun.

Hvorfor spare på oss?

Resultatet hvis regjeringas forslag går gjennom, er at aleneforsørgerne må over på trygd eller sosialstønad. Det er ille å tenke på at en vil spare på landets fattigste. Heretter må aleneforsørgere sammenliknes med landets fattigste, minstepensjonister som lever som ektepar, mener Goksøyr.

Rammer barn og kvinner

Det nye forslaget går ut over

ungene, og det går ut over kvinnene forteller Goksøyr. Vi tvinges til å gå ut i full jobb, og holde barna i barnehagen i 9 til 10 timer hver dag. Det er for mye. Velferdsmeldinga tar ikke hensyn til at det er barn det dreier seg om. Som eneforsørgere og kvinner får vi heller ikke mulighet til å utdanne oss fordi vi må jobbe hele dagen. Uten utdanning vil vi ikke ha en sjanse på arbeidsmarkedet.

Tvangsekteskap?

Det kan se ut som om regjeringa ønsker at det skal bli vanskeligere å løse opp parforhold som viser seg umulig å holde gående. Vi blir tvunget inn i en posisjon der vi verken kan prioritere yrke eller barns godt nok.

RV samler breitt

Seminaret til RV var svært bra. Fint er det at aksjonen også er blitt så brei. KrF støtter motstanden, ANN gjør det, og Husmorforbundet gjør det, foruten en rekke andre mer radikale organisasjoner. Blant annet var det hyggelig at avdelingsdirektør i Rikstrygdeverket, Per Knudsen, så klart gikk ut og påviste hvor umulig forslaget ville bli for eneforsørgerne.

Kortaksjon

Aksjonens parole når blir "Nei til velferdsmeldinga, ja til velferdssamfunn". Handlingsaksjonen blir å sende et bilde av et barn til medlemmene i sosialkomiteen i Stortinget.

Mai Gythfeldt er en av drivkreftene i arbeidet for aleneforsørgernes rettigheter. Her sammen med sønn og Maren Rismyhr.

Vervekampanja

Uten å spørre — ingen nye medlemmer

Denne våren skal RV ha en vervekampanje - vi skal klare landsmøtets målsetting med å få 2.200 medlemmer i perioden. Offisielle medlemstall i RV er ca. 1.500 i 94 og ca. 1.200 i 95.

Forrige vervekampanje var rett etter valget. Den ga ikke det helt store antall nye medlemmer - ingen fikk noen klokkeradio i vervepremie. Vi klarer ikke å organisere oss til verving etter den gode valgkampen og det gode resultatet - hverken lokalt eller sentralt.

Det er viktig for å utvikle partiet at vi blir flere. Mange lurer på hvordan vi skal klare å verve - hva har vi å tilby? Samtidig føler mange at det stort behov for å diskutere vårt

politiske grunnlag. Mange år har gått uten at studier har blitt prioritert. Dette blir oppsummert mange plasser, og mange plasser vil i vår sette igang med studier - enten det er en møteserie, en uforpliktende kaffeprat om aktuelle spørsmål eller det er en konkret studiesirkel.

For de som gjør det siste, er vi nå ferdig med et viktig tilbud:

Studieopplegg på RVs prinsippprogram.

For dere som lurer på hva dere skal by folk, kan dette være et alternativ.

Vervekampanja skal gå i april og mai. Vi skal lage en del materiale sentralt til bruk i kampanjen. Det kommer melding til lagsstyrene om dette og det vil være en del vervestoff i neste nummer av Opprør. Målgruppa for vårens vervekampanje er ikke spesifi-

sert nærmere - det handler om å:

1. Få alle "RV-ere" lokalt til å bli medlemmer.
2. Verve en og en i lokalmiljøet - de som vi kjenner og vet stemte RV og/eller sympatiserer.

Uten faktisk å spørre folk blir vi ikke flere.

Ellers så er det sånn at det litt ut i april kommer en verveplakat og et 4-siders verveflak. Det vil bli trykt i stort opplag, slik at det kan deles ut på skoler, universiteter og på arbeidsplasser. Dette er ei verveavis som alle RVere må ha med seg i veska si og gi til folk du syns bør bli medlem.

Så sett på vekkerklokka - ta en bedrifts-utdeling!

F.O.R.

Det er meningsfylt å være medlem i RV. Her er noen av medlemmene i Kragerø RV glade over valgresultatet og over at de leser et nytt nummer av Opprør. Fra venstre bystyremedlemmene Olav Drevland, Terje Mindrebø og Ole André Enggrav. Til høyre Hardis Grøgaard.

Fagihi Gholamali, Stavanger RV

RV må kreve åpne grenser!

Dette innlegget har jeg skrevet på grunnlag av RV-konferansen som fant sted på Stortinget 16-17/2-96. Der tok jeg opp RVs innvandringspolitikk og kritiserte RV-lederens uttalelser i partilederbatten i NRK. Det viste seg at RV er delt i to når det gjelder å åpne grensene mot folk fra fattige og krigsrammede land. Derfor mener vi det er et stort behov for å ta denne debatten skikkelig i vår medlemsavis Opprør.

RV kan tjene på å ta en debatt for å overbevise folk om at kapitaleierne er en trussel både mot arbeiderklassen, flyktninger og hele menneskehetens eksistens på jorda.

Jeg vil ikke gå grundig inn på hvilke grunner det er for at folk flykter fra sør til nord. Det er det heldigvis brei enighet om blant folk på venstresida. Vi er enige om at folk flykter fra imperialistiske krig og fattigdom. Men spørsmålet om hva slags innvan-

dringspolitikk RV som et revolusjonært parti skal ha og hvordan vi skal overbevise den norske arbeiderklassen om at det ikke er motsigelser mellom dem og andre svakere stilte samfunnsgrupper, er uavklart. Ap-regjeringa og de borgerlige partiene har lagt opp en politikk som gjør at arbeiderklassen føler innvandrere som en trussel mot deres rettigheter og velferdsgoder. Deretter setter de folk opp hverandre, og benytter situasjonen til egen fordel, nemlig å øke sin oppslutning blant arbeidsfolk, samtidig som de sitter på Stortinget og fortsetter undertrykking av arbeidsfolk. Hvis makthaverne ikke lykkes i splitt og hersk-politikken, blir det derimot trøbbel for dem. Da stiller disse gruppene felles krav om arbeid, barnehageplass, likelønn med

videre. En slik situasjon kan være kostbar for Ap-toppene. De kan ikke både tilfredstille arbeidsfolks krav og samtidig forsvare borgerskapets interesser. Hvis den ene får mye, må den andre få lite.

Vi vet at begge disse gruppene er utsatt for borgerlig undertrykking og er ofre for markedskreftene. Vi må prøve å hindre borgerskapet å bruke splitt- og hersk-politikken overfor undertrykte grupper. Dette er en skapt situasjon, det ser vi krystallklart for våre øyne. Etter min mening gir en slik situasjon oss mulighet til å ta en debatt for å overbevise dem om at kapitaleierne er en trussel både mot arbeiderklassen, flyktninger og hele menneskehetens eksistens på jorda, og å peke på følgende:

- Hvorfor flytter folk fra fattige regioner til rike regioner, og hvilket system kan beskyldes for skjeve fordelinger av inntekter?
- Hvem kommer til å tjene på disse konfliktene?
- Hvem blir tapere?
- Hvilket motiv ligger bak denne politikken?

mere en liberal innvandringspolitikk tar jeg ett konkret eksempel som viser hvor urettferdig verden er.

Gjennomsnittlig BNP pr innbygger i Mosambik er 80 \$, mens den i Frankrike er 17 820 \$. Om de totale inntektene i

Etter min mening bærer folk i u-landene kapitalismens tyngste bærer. De betaler en annen pris enn vi gjør i Vesten og Japan. Mange av dem betaler med sitt liv, mens vi betaler med sosiale klasseforskjeller og undertrykking.

verden ble fordelt likt skulle alle innbyggerne disponere ca 4 000 \$. Derfor er det bedre å være arbeidsløs og fattig i nord.

Så langt jeg kjenner til venstresida i norsk politikk (RV, SV), konsentrerer de seg gradvis om å forsvare politiske flyktninger. Forsvaret for de økonomiske flyktningenes rett til å komme til det rike

å sikre seg jobb på grunn av apartheid-lignende tilstander på arbeidsmarkedet. Så jeg stiller spørsmål om hvordan de som bor i tredje verden kan sikre seg arbeid før de kommer til Norge. Denne politikken kan i praksis ikke gi muligheter for at folk kan komme fra fattige land til Norge. Den bare styrker legitimiteten til dagens innvandringspolitikk.

Derfor mener jeg at RV og SV ikke må gå inn for restriksjoner eller begrensninger for hvem som skal få lov til å flytte til Norge, så lenge nord-sør-konflikten eksisterer. Med ett unntak: Nazister, fascist, krigsforbrytere. Vi bør forsvare retten som folk fra tredje verden har til å flytte dit det er mulig overleve.

Vi må forstå en viktig årsak til landenes fattigdom:

Utbytting, kolonialisme, imperialism.

Et krav til folkene i den rike verden om en prinsipiell internasjonal solidaritet mot stengte grenser.

Befolkningseksplosjonen i de fattige landene de neste 20-30 år gjør det umulig å brødfø befolkninga der de bor. Sånn må det hvertfall se ut for om de bor i for eksempel India eller Mexico. Sånn så det ut for mange i Europa for ikke så lenge siden. Det var ikke eventyrløst som som lå til grunn for utvandringen til Amerika. Forskjellen på utvandring fra sør til nord og fra Europa til Amerika var blant annet:

Europeerne utryddet urbefolkning og tok livet av blant annet 3-4 millioner indianere for å leve videre som okkuperanter.

Folk i sør flykter fra en livssituasjon som vestlig kolonialisme og imperialism er mye av skylden for.

Jeg mener at RV som et anti-imperialistisk parti må ha en liberal innvandringspolitikk, og skille seg fra de andre partiene som enten bevisst eller ubevisst har en annen oppfatning av imperialismen enn RV har.

Etter min mening bærer folk i u-landene kapitalismens tyngste bærer. De betaler en annen pris enn vi gjør i Vesten og Japan. Mange av dem betaler med sitt liv, mens vi betaler med sosiale klasseforskjeller og undertrykking. Hvis vi tar en debatt hvor vi klarer å lage et riktig og helhetlig bilde av den kapitalistiske politikken i Norge og verden for øvrig, Norges rolle som en imperialistnasjon som har mælt sin egen kake på bekostning av fattige afrikanere, og som fortsatt har store ambisjoner som en stor kapitalistmakt. Lykkes vi med denne argumentasjonen oppnår vi to ting:

1. Det blir mer legitimt å gå inn for åpne grenser og føre en mer human innvandringspolitikk enn den dagens norske innvandringspolitikk som er den nest mest restriktiv i Vest-Europa etter Finland.

2. Kapitalismens brutale og menneskelige ansikt blir avslørt. Dermed blir det lettere å vende folk mot makta, slik at mange kommer til å se at vi må tenke på nytt, nemlig å fin-

ne et annet samfunnsystem som kan fungere uten at andre grupper eller nasjoner må betale prisen.

Jeg mener ikke at vi med åpne grenser kan løse problemene til disse menneskene. Men med åpne grenser mot undertrykte folk som vi er allierte med i kampen mot kapitalismen, viser vi solidaritet med dem og samtidig sikrer vi livet til dem her slik at mange av dem får mulighet til å overleve. Med åpne grenser aksepterer vi at Norge er med i den vestlige imperialistiske klubben, og undertrykker og utbytter tredje verden og har mælt sin kake på bekostning av fattige mennesker i tredje verden. Derfor må vi ta vår del av ansvaret, samtidig som vi prøver å snu den politikken.

Etter min mening er det å flytte fra ett kontinent til et an-

Hvis alle mennesker er like mye verdt: Hvorfor kan da rike lands borgere flytte og reise på ferie hvor som helst i verden de vil, mens fattige lands borgere ikke kan det?

net ikke ønskelig på grunn av alle de problemene som en får for å lære seg et helt fremmed språk og tilpasse seg en annen kultur.

Enten det er økonomisk nød eller politisk kaos som tvinger folk til å flytte fra hjemlandet sitt til Vesten: Vi kan ikke stenge grensene mot menneskene som banker på døra vår og søker hjelp. Det er ikke riktig å argumentere overfor dem at de må leve med de forholda som eksisterer nå, og at vi snart skal gjøre sosialistisk

Jørn Magdahl sier at hvis vi får fri innvandring, da kan vi ikke vinne oppslutning i den norske arbeiderklassen. Hvis hans fløy i RV argumenterer slik som han gjør, da ser jeg liten forskjell mellom Ap og RV-ledelsens syn på innvandring

revolusjon og avskaffe kapitalismen, og dermed legge forholda til rette slik at alt kommer til å ordne seg.

Et annet argument ved å åpne grensene er at man fordømmer dagens statlige rasisme som ved å prøve å stenge grensene styrker og legitimerer rasismen og gjør fremmedfiendtlige holdninger akseptabel blant vanlige folk. Disse holdningene borgerskapet og kapitalistklassens utøvere har skapt for å få opinionen med seg for å stenge grensene. RV som et revolusjonært parti bør vise at det er en menneskerett å flytte dit en har lyst og bo der en trives.

Hvis alle mennesker er like mye verdt: Hvorfor kan da rike lands borgere flytte og reise på ferie hvor som helst i verden de vil, mens fattige lands

borgere ikke kan det?

RV framstiller seg som et bevisst antirasistparti, men tør ikke ta ett eneste positivt skritt verken mot rasismen eller en rettfærdig innvandringsdebatt og mot statlig rasisme.

RV har ikke en gang klart å overbevise alle sine velgere hvem det er som tjener på fremmedfiendtlige holdninger. Det er ikke lenge siden Norsk Gallup gjorde en undersøkelse hvor 4 prosent av RVs velgere var mer enig med «Fellesliste mot innvandring» enn de var med RVs innvandringspolitikk.

Etter min mening skyldes dette at RVs leder blir påvirket av av de borgerlige partiene inklusive Ap som prøver å konkurrere med fremmedfiendtlige velgere. Jeg mener ikke at RV prøver å skaffe seg fremmedfiendtlige velgere, men RV er redd for å konfrontere de fremmedfiendtlige partiene. Jørn Magdahl sier at hvis vi får fri innvandring, da kan vi ikke vinne oppslutning i den norske arbeiderklassen. Hvis hans fløy i RV argumenterer slik som han gjør, da ser jeg liten forskjell mellom Ap og RV-ledelsens syn på innvandring.

Vær klar over at hvis vi vinnet blant arbeiderklassen ved bruk av feil metoder og premisser, kommer vi til å erstatte et urettferdig system med et annet urettferdig system.

På konferansen på Stortinget siterte Erling Folkvord Mao. Mao sa at for å spre revolusjonen til hele landet og drive imperialismen ut av Kina, var det nødvendig å ta folks hverdagsproblemer på alvor. Innvandring til Norge og innvandrere som bor i Norge er en av de mest alvorlige hverdagsproblemer som det norske folk i etterkrigstida står overfor i Oslo. De er villige til å betale hvilken som helst pris for å løse disse problemene.

Siste valgresultat er et godt eksempel på det. Hagen tok opp dette spørsmålet mens RV ikke var til stede. Han skaffet seg masse velgere i den norske arbeiderklassen som RV representerer, sjøl om mange arbeidere var klar over at de ikke har mye å hente hos Hagens høyreorienterte politikk.

Etter min mening skyldes dette RVs feighet. RV turde ikke stå fram og ta debatten med Hagen og Rune Gerhardsen som brukte mange argumenter som overhodet ikke stemte.

Jeg håper RV tar dette spørsmålet på alvor og at vi kan bekjempe den statlige rasismen, den høyprioriterte nord/sør-konflikten og vinne blant arbeiderklassen på riktige premisser.

Fagihi Gholamali, Stavanger RV.

Innsenderen har bedt redaksjonen redigere innlegget før det trykkes.

Gramatiske feil er rettet opp, men ellers er innlegget beholdt med ubetydelige rettinger. Red.

Fra en protest mot statlig rasisme i 1993. Til venstre Oddvar de-León og Karl-Gunnar Charles-Harris.

Foto: Ruth Motau

dringspolitikk RV som et revolusjonært parti skal ha og hvordan vi skal overbevise den norske arbeiderklassen om at det ikke er motsigelser mellom dem og andre svakere stilte samfunnsgrupper, er uavklart. Ap-regjeringa og de borgerlige partiene har lagt opp en politikk som gjør at arbeiderklassen føler innvandrere som en trussel mot deres rettigheter og velferdsgoder. Deretter setter de folk opp hverandre, og benytter situasjonen til egen fordel, nemlig å øke sin oppslutning blant arbeidsfolk, samtidig som de sitter på Stortinget og fortsetter undertrykking av arbeidsfolk. Hvis makthaverne ikke lykkes i splitt og hersk-politikken, blir det derimot trøbbel for dem. Da stiller disse gruppene felles krav om arbeid, barnehageplass, likelønn med

Jeg oppfatter RVs og SVs innvandringspolitikk slik:

RV og SV støtter varmt politiske flyktninger, men reserverer seg mot økonomiske

Verken Solheim eller Magdahl er i stand til å se at innvandrere fra tredje verden som snakker godt norsk — og mange av dem har norsk statsborgerskap — ikke klarer å sikre seg jobb på grunn av apartheid-lignende tilstander på arbeidsmarkedet.

flyktninger. Etter min mening må vi ikke diskriminere økonomiske flyktninger i forhold til politiske.

For å argumentere og legiti-

nord, dvs forsvare dem som ikke kommer på grunnlag av politisk forfølgning, har utviklet seg omvendt proporsjonalt med en økende arbeidsløshet og de stadig sterkere angrepene på offentlige velferdsgoder.

Både SVs leder Erik Solheim og RVs leder Jørn Magdahl hevdet i partilederbatten på NRK at innvandrere måtte sikre seg arbeid for å få arbeids- og oppholdstillatelse i Norge. For velstående innvandrere er det ikke noe problem, men derimot for de fleste som kommer fra Asia, Afrika og Øst-Europa. For disse er det å sikre jobb i praksis umulig. Verken Solheim eller Magdahl er i stand til å se at innvandrere fra tredje verden som snakker godt norsk — og mange av dem har norsk statsborgerskap — ikke klarer

Anders Ekeland og AKP

Anders Ekeland har et innlegg i Opprør nummer 2/96 der han tar for seg AKPs rolle i RV. Der spør han bl.a. om hvorfor AKP ikke går over til å bli en organisert fraksjon i RV.

Vi som er med i AKP er med i RV som enkeltpersoner. Det finnes mange innafor AKP som er medlemmer både av AKP og RV, andre er ikke med i RV. Jeg ser det som viktig at RV er et parti som består av enkeltpersoner, ikke av organiserte fraksjoner som skal kjempe seg imellom. Slik det er nå, går motsigelsene på kryss og tvers. Det kommer til uttrykk på mange måter, bl. a. på siste landsmøte i RV. Der stemte som kjent ikke AKPerer som en fraksjon. Skulle AKP ha gått over til å bli en organisert fraksjon i RV, ville det bety at vi måtte bruke mye tid på å ha en enhetlig politikk. Det har vi ikke

nå, og i planene våre framover er forholdet til RV et av de områdene vi vil utvikle en enhetlig politikk på, ikke det eneste.

Men situasjonen i dag er ikke hovedgrunnen til at jeg er imot at AKP skal være en fraksjon i RV. Prinsipielt er jeg motstander at partier skal bestå av organiserte fraksjoner. Det hindrer medlemsdemokratiet i partiet, og vil frata dem som ikke tilhører en organisert fraksjon elementære demokratiske rettigheter. Denne måten å organisere på, ønsker jeg ikke skal videreutvikle seg i RV.

Anders Ekeland kaller mine synspunkt om at RV kan utvikle seg til et sosialdemokratisk parti som halvkvada viser. Jeg har, i svaret til Aksel Nærstad, gått nærmere inn på hva jeg mener med det. Men nok en gang. Et parti som ikke er krystallklare på

hva de mener om sosialdemokratiet, er ikke et revolusjonært parti. Viss denne linja, som vi alle veit står hos enkeltpersoner i RV, får gjennomslag, er RV som parti ikke lenger revolusjonært.

Et anna eksempel er kampen mot EU og EØS. For borgerskapet i Norge er kampen for å knytte Norges nærest mulig til Europa-Unionen hovedstrategien for å omdanne Norge slik de ønsker og øke utbygginga av arbeiderklassen og folket forøvrig. For å gjennomføre denne politikken ikke bare støtter de seg på regjeringa, sosialdemokratiet i Norge er spydspissen i denne utviklinga. Dette betyr av kampen mot EU er en nasjonal kamp, samtidig som den naturligvis også er internasjonal. Men det er viktig å se at ulikhetene mellom EU-landa vil bety at også innafor EU er kampen i stor grad nasjonal.

For RVs sin del betyr det en oppgradering av kampen mot EU, at ledelsen setter seg inn i hva den utvida EØS-avtalen betyr, og diskuterer hva som kan gjøres for å stoppe den. Jeg har en følelse av at denne kampen er en av mange saker innafor RV, og at det ikke er en skikkelig forståelse for hvor viktig den er. Er dette rett, betyr det for meg at RV som parti ikke har forstått hva EØS-avtalen betyr. Med det mener jeg ikke at svært mange innafor RV ikke både har forstått viktigheten av det og gjør en utmerka innsats.

Anders Ekeland sier at AKP ikke lenger har noe klart politisk fundament, og trekker opp til en sosialisme-debatt. Det er bra. Er det noe RV, og for den saks skyld AKP, trenger å diskutere er det synet på sosialismen. Jeg foreslår at det blir satt igang

en slik debatt, gjerne i Opprør. Men å gå inn på det i forhold til det Anders skriver i Opprør, blir for snevert. Jeg kommer derfor ikke inn på det i dette innlegget.

Så til at vi hadde rett når vi var unge. Jeg er sikker på at vi ikke hadde rett i alt, og trur heller ikke at det å være ung i seg sjøl gjør at en har monopol på sannheten. Men da vi var unge, hadde vi rett. Vi som ville ha en ny kommuniste, som kritiserte utviklinga i Sovjet, så det som de «gamle» kommunistene ikke så. Sjøl var jeg medlem av NKU da jeg var ung. Den kvelden nyheten kom om at Kruttsjov hadde gått av, var jeg på møte. For meg var dette spennende. Hva hadde skjedd? Svaret fra «de voksne» var at det skulle vi ikke bry oss om. Svaret ville komme fra Moskva og partiledelsen, slike spørsmål var for

vanskelige for oss. Gjøtt hvem som meldte seg ut av NKU og fant veien til SUF. Så gjorde vi også feil, naturligvis. Men det viktigste vi gjorde var å stille spørsmål med den verdensordninga som var, inklusiv den som blei kalt kommunistisk, samtidig som vi utarbeida en politikk for Norge.

Anders Ekeland avslutter innlegget sitt med å påpeke at marxismen er en vitenskap. Nettopp derfor vil jeg, utifra den teorien Mao sto for, fortsatt kalle meg maoist. Så får vi bruke tid på å diskutere hva som gikk feil der også, var det Maos teorier, eller andre ting som gjorde at utviklinga blei slik det blei.

Solveig Aamdal

Revolusjon

Revolusjonen har mange ansikter. Det må ikke bety at en tar til våpen, men et revolusjonært parti bør ikke med for lange mellomrom sørge for at resten av det politiske landskapet ikke føler seg fortrygg. Da blir uttalelser om den revolusjonære ide fort latterliggjort og dagens RV har for lengst brukt opp kvoten av unnfallenhet i forhold til saker de burde synliggjort i gata.

Når partiets leder for stor-

tingsgruppa, Erling Folkvord, vil ut på gata i Opprør nr 2/96, er det ikke tvil om at stortingsrepresentanten har fått nok av aristokratiet han omgås hver dag. Nok av selvsikker og navlebeskuende arroganse, gutteklubbmentalitet, og kanskje ikke minst arbeiderpartipolitikeres suverene overkjøring i EU-tilpasninga på tvers av folkeavstemninga og alle senere prognoser.

Men slik jeg ser det, har RV

selv et svin på skogen av dimensjoner, og det kan vi gjøre noe med på gateplan. Bare tanken på hvilken stemoderlig oppmerksomhet Norges største minoritet, de arbeidsledige får av det siste partiet på venstresida, får meg til å fryse på ryggen når jeg ikke er rasende. Også dette partiet faller nå inn i tilvenningens og glemselens myrhol.

Det er hardt å bli arbeidsledig, men det blir en ren tragedie når du som ledig oppfat-

ter at du står alene, fullstendig uten representasjon verken fra de du i tidligere tider kunne stole på viste et visst minimum av solidaritet: Fagbevegelsen eller politikkerne på venstresida.

Jeg kan tenke meg å gå med plakater i Oslos gater hvor det for eksempel kan stå:

- Arbeidssøkere er ikke sosialklienter
- Arbeidssøkere skal ikke på sosialkontoret
- Norsk sosiallov: En skam

- Ledige på 60 år må pensjoneres
- Lik behandling ved alle sosialkontorer
- Staten må ta over sosialkontorene
- Lokal økonomi og trynetillegg må bort
- Stopp klientifiseringa
- Stopp offentlig tjuveri
- Lær ansatte i sosialstaten folkeskikk
- En saksbehandler er ikke skrankeadvokat

Desto mindre ledighet teregjeringen kan skilte med i sine velredigerte og manipulerede tall, desto verre blir tragedien for de som er ledige, ikke minst de langtidsledige. Når ledighetstallene går ned, går innstramningene opp, og usynliggjøringen er snart total.

Et parti som vil ha et klasseløst samfunn bør kanskje ha evnen til å arbeide fra begge ender, ikke minst nedenifra.

Arnold Gremmes

Fra

Storingsgruppa til Rød Valgallianse

«Vi hører aldri noe fra Folkvord etter at han kom på Stortinget» er det mange som sier.

Mye av det RV på Stortinget gjør forblir ganske usynlig. For RVs medlemmer vil vi derfor framover mer systematisk bringe oversikt over hva RV gjør på Stortinget. Dette er en oversikt over aktiviteter i februar og mars for RV på Stortinget.

Spørretimen

I Stortingets spørretime har Erling Folkvord stilt spørsmål om:

- at utenlandske kvinner som kommer sammen med en mann som skal studere er ikke kan studere selv fordi hun blir utvist når mannens studier er avslutta.
- det er en politioppgave å beskytte slik nazi-arrangementer som konserten som ble avholdt på Varlo grendehus i sommer.
- I følge ligninga fra 1993 er kvinners gjennomsnittsinntekt bare 55 % av menns inntekt. Hva blir regjeringas

innsats for likelønn ved tariffoppgjøret i år?

- Hvit Valgallianse er godkjent som partinavn. Hvit i denne sammenheng henspeiler på «rase». Er det ikke behov for en lovendring slik at sånne apartheidnavn ikke blir lovlig?
- Med utgangspunkt i svaret fra undervisningsministeren i tidligere år om 6-årsreformen sa han at «akseptable mellombels løysingar» kunne godtas. Hva mener statsråden ligger i orda «akseptable» og «mellombels» i denne sammenhengen.
- Folkvord har tatt opp umyndiggjøring av beboere ved en eldreinstitusjon i Vågan. Hva gjorde statsråden for å forhindre dette etter at hun var skriftlig varslet om saken?
- Vil næringsministeren sørge for at produksjonsutstyret ikke blir fjerna og at de 20 arbeidsplassene på A/S Heger blir sikra?

RV-forslag i Stortinget:

- Stortinget ber Regjering gjennomføre egne tiltak og

fremme forslag overfor Stortinget som kan føret til at Norges årlige utslipp av klimagassen CO2 blir redusert med 20 prosent innen år 2005, sammenlikna med tilsvarende norske utslipp i 1989.

- Stortinget ber regjeringa innføre generelt amnesti for alle ikke registrerte utlendinger, utlendinger i kirkeasyl, utlendinger med avslag på oppholdstillatelse eller uavgjort sak, som pr. i dag oppholder seg i Norge.
- Stortinget ber regjeringa gi alle asylsøkere som i dag har opphold på humanitært grunnlag, status som flyktning.
- Stortinget ber regjeringa innvilge permanent oppholdstillatelse til alle bosniske flyktninger som i dag oppholder seg i Norge.
- Stortinget ber regjeringa utarbeide forslag til ei kraftig styrking og forenkling av ordninga med voldsoffererstatning, men uten at dette knyttes til innføring av et voldsofferfond som finansieres med en særskatt, slik det er beskrevet i Innst. S. nr. 96 (1995-1996) (Dvs. at det er straffedømte som skulle betale til fondet (red.anm.).
- Forslag om at Stortinget skal be Regjeringa om å oppnevne en en granskingskommissjon til å granske Juklerød-saken, fra den begynte med striden om nedleggelse av Holtane skole og fram til dens avslutning ved Gaustad Sykehus' handlinger overfor Arnold Juklerød.
- Forslag om at staten skal gi

oppreisning til taterne som gruppe og erstatning til taterne som har vært utsatt for etnisk rensing eller andre overgrep begått av statlig myndighet eller noen som har handlet på statens vegne. Staten skal anerkjenne taternes rettigheter som etnisk minoritetsgruppe.

- Forslag om å endre Husleiereguleringslovens §2, andre ledd og dermed tete igjen det juridiske smutthullet som i dag gjør at Oslo, Bergen og Trondheim kommuner fritt kan øke husleiene i førkrigsboliger etter eget forgodtbefinnende.
- Forslag om å be regjeringa utarbeide utkast til lov om at staten skal betale erstatning til dei som vart lobotomerte på norske sjukehus.

Høringer og møter

16. til 18. februar arrangerte gruppa konferanse for alle folkevalgte i RV i samarbeide med partiledelsen.

2. mars arrangerte stortingsgruppa sammen med bystyret gruppa i Oslo seminar om Reform-97.

9. mars arrangerte stortingsgruppa seminar for og om eneforsørgere i forbindelse med Velferdsmeldinga.

Sammen med AKP har gruppa arrangert møte med de organisasjonene som er utsatt for trusler fra nazistene.

14. mars arrangerte jentene i tilknytning til Stortingsgruppa et møte for å starte arbeidet for å styrke RVs kvinnearbeid i forbindelse med stortingsvalgskampen.

T.H.

Troms fylke antirasistisk sone

«Troms fylke vedtas som antirasistisk sone, i likhet med Tromsø kommune og Universitetet i Tromsø. Vedtaket innebærer at Troms fylkeskommune forplikter seg til aktivt politisk arbeid for å motarbeide fremmedfrykt og splittelse mellom ulike folkegrupper i Troms.

1. Troms fylke som antirasistisk sone skal for fylkeskommunen bl.a. innebære:

a) Troms fylkesting skal utarbeide og vedta en plan for aktiv rekruttering av innvandrere til fylkeskommunale stillinger (1). Ulike måter å gjøre dette på drøftes med de ansattes organisasjoner.

b) Troms fylkeskommune skal arbeide for økt støtte til organisasjonene for innvandrere og asylsøkere. Spesielt skal fylkestinget arbeide for at Kontaktutvalget mellom innvandrere og Troms fylkeskommune etableres permanent (2). Fylkesutvalget inviterer innvandrersorganisasjonene til et kontaktmøte for å drøfte hvordan arbeidet fra kontaktutvalget for innvandrere skal videreføres.

c) Det skal bevilges tilstrekkelige ressurser til fylkets

videregående skoler slik at norskundervisningen for fremmedspråklige elever med behov for støtteundervisning kan styrkes.

2. De videregående skolene i fylket har en viktig rolle i holdningsskapende arbeid. Skolene skal isamarbeid med elevenes organisasjoner arbeide for å motvirke fremmedfrykt, og fremme positive tiltak mellom ungdom med ulik kulturell bakgrunn.

3. Troms fylkesting skal arbeide aktivt for å beskytte og utvikle samisk og kvensk kultur, språk og identitet.»

Forslaget var fremmet av RVs Mads Gilbert sammen med Hans Petter Myrland (AP), Anne Dalsheim (SV) og Ivar Østberg (KRF).

Det ble enstemmig vedtatt.

(1) Det vises til «Handlingsplan for bedre bruk av innvandrernes kompetanse», Kommunal- og arbeidsdepartementet, april 1993, og til tilsvarende arbeid som er igangsatt i Stavanger og Tromsø kommune.

(2) Det vises til notat til Fylkesrådmannen i Troms «Om fremtidig organisering av Kontaktutvalget mellom innvandrere og Troms fylkeskommune» av 10.11.93.

OPPRØR

Nr. 3 — mars 1996. Gjeve ut av Raud Valallianse

Kommentar

Björg Sirevåg, Bergen RV

Ikkje pessimistisk, men ...

Det er klart at vi hele tiden må være på vakt, oppsummere og diskutere kor vi går, ka vi legger vekt på i arbeidet vårt. Nå er dette med parlamentarisk arbeid ganske nytt for de fleste av oss i Bergen bystyre og Hordaland fylkesting, men eg ser allerede kor mye arbeid den type aktiviteter medfører og at det nødvendigvis må gå ut over annet politisk arbeid.

Når eg ser på hver enkelt av oss, så er likevel de fleste av oss parlamentarikere aktive i fagforeningsarbeid, kvinnebevegelsen eller miljøbevegelsen i tillegg til at noen av oss faktisk også tillater oss å prioritere helt andre aktiviteter som ikkje har med politisk arbeid å gjøre som sådan. Vi er også ganske heldige her i den forstand at vi deler lokaler med Natur og Ungdom, SOS Rasisme og RU, så vi går en del oppi gateaktivismen.

Men, for all del. Tiden rekker ikkje til alt.

Mennene dominerer også her på berget. Mannstenkingen og menns måter å gjøre ting på er det som råder også her. Det er vanskeligere å rekruttere kvinner til verv og til partiet. Det er noe med det at folk oppfører seg som om man stadig vekk er i en krisesituasjon, liten forståelse for at folk skal vare lenge, at vi skal orke å holde ut i mange år. Det er noe som forståelig skremmer mange vekk. Og så skal man «kunne» en sak baklengs og framlengs, ellers så kommer man til kort. Og snakke høyt og lenge, gjerne gjenta det som han før sa, så lenge man kan få legge ut. Uvesen.

Finansieringen fra det offentlige er så deilig og så lettvin! Det er jo faktisk det, men deri ligger faren for ikkje å rekruttere nye medlemmer, purre på medlemsinnbetalinger, aktivisere folk til å støtte spesielle formål økonomisk osv.

Eg klarer ikkje å være like pessimistisk som Erling, men eg ser jo farene er der og det er bra at han tar opp denne saken og viktig at vi holder på den tanken og stadig vekk er på vakt. Vi må ha flere bein å stå på.

Kommentar

Vigdis Korsnes Røsland, kommunestyrerepresentant for RV i Alta Vi blir mindre og mindre farlige

— Jeg er helt enig med han Erling. Vi blir mindre og mindre farlige, vi blir spiselige. Vi går maktas ærend i måten å jobbe på.

— Vi må være mer aktivister, være på gata, der folket er, og ikke låse oss inn på et kott. De interne partiproblema i Oslo har vi her oppe liten forståelse for.

Det med kvinneproblematikken er ikke noe problem for oss. Vi har aldri hatt det kravet her oppe at kvinner må lede. Vi er glad for alle som vil ta et tak.

— Jeg ønsker å være med å jobbe der folk har problemer.

Erling Folkvord: Åtvaring

Men når eg ser på det arbeidet eg sjøl er med på, og ser på det eg kjenner til av anna såkalla parlamentarisk arbeid i RV-regi, synst eg det er grunn til å rope eit varsko. Eg trur vi på fleire felt er inne i ei glidande utvikling som kjem til å øydelegge mye av det mest verdfulle i det vi hittil har stått for, viss den ikkje blir snudd. Aukande mansdominans, avhengighet av statsfinansiering, fleire partifunksjonærer og færre dugnadsaktivistar, ei gryande tilpasning til slike arbeidsformer som herskarane godtar, det er nokre av dei tendensene som eg synst lover dårleg for vår felles framtid. Det er sjeldnare og sjeldnare at vi er med og møter makta ute på gata. — Dette er ikkje ein kritikk av oss som er folkevalde spesielt, det er ein kritikk av heile tilstanden i partiet.

Uttalt på RVs folkevalgtkonferanse 17. februar 1996 på Stortinget.

Partileiar Jørn Magdahl vil kommentera Folkvord si åtvaring i neste nummer.

Kommentar

Birger Thurn-Paulsen, partisekretær i AKP Parlamentarisme fører til mannsdominans

Jeg synes Erlings advarsel er riktig og nødvendig. Vi har valgt å gå inn i de parlamentariske korridorane i borgerskaps system, et system vi vil rive ned og erstatte med noe nytt.

Det er ingen enkel balansegang. Du må langt på vei forholde deg til systemets spilleregler, men du må også våge å bryte dem når det er nødvendig.

Det borgerlige demokratiet er et finurlig nett med mange, nesten usynlige fangarmer, som drar personer og organisasjoner inn i den ansvarlige folden.

For å unngå å bli fanga, må arbeidet innafor forankres i arbeidet utafor.

Stortingsgruppa har gjort et flott arbeid med å trekke inn folk og organisasjoner til seminarer på Stortinget. Meninga med dette er å spinne forbindelseslinjer til folk og kamper utafor Stortinget.

Men RV som organisasjon klarer ikke å utnytte og utvikle dette. Etter det jeg ser er det mer fokus på selve det parlamentariske arbeidet på alle nivåer enn på «gatekampene». Det tror jeg i sin tur blir en av grunnene til økende mansdominans.

Jo mer det blir snakk om å være i posisjon i systemet, desto vanskeligere blir det for damene å finne politisk motivasjon.

Kommentar

Anne Steinsland, AU-medlem i RVs landsstyre og fylkestingsrepresentant for RV i Østfold Vi presses av tida, kvinner mest.

Faren ved denne utviklinga kan jeg se. Men det er ikke bare et RV-syndrom. Det ligger også i den hektiske tiden vi lever i. Det gir seg utslag i at politikk blir en særinteresse, og de få som er aktive får alt for mye å gjøre. Det kreve et høyt tempo, for å få med seg alt. Dette bidrar til avhengighet av betalte tillitsvalgte. Kvinnene merker presset sterkest, men mennene kommer også etter når de blir presset hardere på hjemmefronten og i jobben.

At dette rammer spesielt hardt i RV er ikke så rart. Et lite

parti med små ressurser, mye idealisme, lite karrieremuligheter og andre ting som fungerer som trekkplaster i andre partier, er utelukket. Da blir det de som har best tid, oftest mennene, de som får betalt for å jobbe med disse tingene, og de som har dette som livsstil som blir igjen. Dette blir et for snevert sjikt til å virke masseobiliserende. Men RV er et lite parti og vi må bli flinkere til å se hva vi får til, og ikke bare være frustrert over at vi ikke får til alt.

Kommentar

Nestleder i Rød Ungdom, Harald Selvær Tjene folk, ikke tjene på folk

Erling Folkvord (EF) trekker opp en viktig problemstilling i forrige Opprør. Han setter spørsmålsteget ved hele praksisen til Rød Valgallianse. EF ser en utvikling som fjerner oss fra massene og knytter oss opp til, og gjør oss avhengige av stat og kapital. Jeg er enig i at vi er inne i en slik glidning.

Hvorfor er det sånn?

«Det er ikke bevisstheten til menneskene som styrer tilværelsen deres, men tvert imot så er det samfunnsforholdene som styrer bevisstheten.» Karl Marx.

Samfunnsforholdene som Marx beskriver, er i RV praksisen. Hvordan RV ser ut og utvikler seg er et resultat av praksisen. Er praksisen bra, blir RV bra, og omvendt. EF mener at RV er i ferd med få færre aktivister, bli mansdominert og bli mer stuereint.

Det må da bety at praksisen til RV blir drivi av et fåtall mannlige aktivister som blir mer og mer stuereine og tilpassa.

Viss Rød Valgallianse er i ferd med å bli et parti på linje med andre politiske partier skyldes det at vi går for mye i kommunestyre og stortingskorridor. Sentra for aktiviteten vår ligger ikke blant folk, men blant andre parlamentarikere. Viss vi ikke makter å sette aktuelle saker fra f. eks. fagforeninger eller skoler på dagsorden, så skyldes det at vi ikke finnes på de områdene, at vi ikke har praksis eller kunnskap om det.

Hvordan har utviklinga blitt slik?

— RV er ikke i stand til å

tre eller aktivisere nye medlemmer. Aktivistene i RV er ikke rekruttert til RV, de kommer fra f. eks. Rød Ungdom og Arbeidernes Kommunistparti. Det er ikke negativt i seg sjøl, men faren ligger i at RVs aktivitet i liten grad makter å aktivisere folk for RV. Mange folk støtter RV, men de ser ingen grunn til å delta i de kampene RV fører.

Noen steder, som f. eks. Bergen, har RV klart å snu noe av dette. Her er mange nye aktivister trekt med i arbeidet, og RV har et helt annet innhold og betydning enn andre steder i landet.

— Overdimensjonert sentrallødd uten grunnplanskontakt. Lokalt står eller faller RV på ensomme helter.

Mye av grunnplansarbeidet driver sin egen sjø og blir ikke fulgt opp eller rettledd av sentralt.

— Mangler strategi som rettesnor for praksisen. Det står store strider om hvilken vei RV skal gå. Inntil det er avklart trekker de ulike sidene i hver sin retning uten en helhetlig og samla politikk og praksis.

— RV går fram i valg. Samtidig som RV går fram i valg styrkes tendensen som EF beskriver. Det blir flere kadre som blir sittende i posisjoner og utvalg av ulik karakter, og færre som kan selge Klassekampen, arrangere demonstrasjoner mot rasisme og nazisme og holde lokalorganisasjonen gående. Det er ikke av vond vilje at utviklinga sklir ut,

det er det materielle grunnlaget på utsida som smuldrer bort.

Hva bør RV være?

Utenomparlamentarisk arbeid må ha første prioritet. Det parlamentariske arbeidet et supplement til helheten. Et middel for å styrke dagskampen, ikke for å oppnå parlamentariske gevinster. Aktivister til RV må komme fra utenomparlamentariske kamper.

RV skal eksistere for folk, ikke på vegne av folk. Vi skal tjene folket, ikke tjene på folket.

Hva må gjøres?

La fingra løpe, og hundre blomster blomstre

«Hvor kommer de rette tankene fra? Fra den sosiale praksisen og

den alene.» Formann Mao.

— Skal RV bli større trengs mer praksis. Vi må la fingre løpe, komme oss ut på gata, klistre plakater, selge Klassekampen og alt det har blitt gjort mange ganger før, og som er det eneste som funker.

— Praksis er vel og bra, men ofte blir hvor vi jobber bestemt av individuelle valg og ønsker. Det gjør at de erfaringene vi bringer med oss i RV ofte blir uten planlegging og mål. Skal vi få resultater av praksisen må den være organisert og målretta. I RVs tilfelle blir utfordringa å slå nye røtter blant folk, og skape et toveisforhold mellom folkelige organisasjoner og kamper og mellom folkevalgte organer.